

ЛОРА ЛЕЙ

ЦЕЛУВКА ЗА КОЛЕДА

Част 19 от „Породите“

Превод от английски: Alena, 2015

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

*Вълчата планина, Съединението на Вълчите породи
Хейвън, Колорадо*

Имаше нещо в снега, което Джесика Рейнс винаги бе обичала. Едно чувство за топлина въпреки студа. Едно чувство на почуда, останало от детството, което винаги бе изпитвала.

Сега, докато се движеше през меката, тежка белота, падаща около нея, Джесика изобщо не се чувстваше като дете. На двадесет и четири тя се чувстваше стара, изхабена и уморена.

Коледа приближаваше. Лампички висяха навсякъде около Съединението на Вълчите породи, прозорците бяха осветени в празничните цветове за сезона, а украсените дървета блестяха весело в зимната нощ.

Коледа приближаваше, а Джесика никога не се беше чувствала по-малко празнично.

Снегът обаче бе красив. Беше го пропуснала миналата година по време на престоя си в подземните клетки, където Вълчите породи я държаха затворена. Защото тя беше предател. Макар и против волята си, все пак бе предала същите хора, които бяха вярвали толкова силно в нея. Дори когато го бе направила, безпомощна пред бушуващите си чувства, Джесика се бе гневела, борила и крещяла мълчаливо. И все пак беше скрила информацията, препредавала отбранителните маневри и разкривала местонаходенията на Алфа Вълка и неговата половинка, както и тази на заместника му, на баща си.

Обществото за чиста кръв, с което той работеше, почти ги бяха убили. Ако тя не беше намерила смелост да изкара две от половинките от домовете им преди нападението, те щяха да са мъртви.

Джесика прокара пръсти през косата си, подръпвайки нежните кичури, докато се опитваше да разбере предателството на баща си. Беше я изпратил на сигурна смърт. Сигурно го е знаел. Наркотикът, който беше сложил в храната и напитките, когато тя го посети;

заповедите, които ѝ бе дал — без съмнение е знаел, че ще бъде заловена и че ще намери смъртта си. И все пак го беше направил.

Тя дори не можеше да го попита *защо* го бе сторил. Сега той беше мъртъв. Обществото, в което членуваше, бе разпуснато. Едвърт, малкото градче отвъд стените на Съединението на породите, беше под контрола на Вълците, но Джесика все пак се измъчваше.

Беше изгубила всичко заради омразата на баща си към съществата, които не са искали да бъдат създадени. Същества, решени да оцелеят сега, когато съществуваха. Той беше пожертвал дъщеря си, а след това и собствения си живот за нищо.

Джесика вдигна лице към падащия сняг и се престори, че влагата по кожата ѝ е от топенето му. Но не беше така. Бяха сълзи и тя го знаеше. Баща ѝ не беше единственият погубил се в желанието си да унищожи Породите. Джесика също бе изгубила много повече, отколкото някой можеше да си представи.

Младата жена спря, облегна се на дебелия ствол на високия дъб и се взря в небето, покрито с гъсти, тъмни облаци. Снегът ставаше все по-гъст и тежък. Изведнъж се бе засилил зловещо, сякаш природата се опитваше да отмъсти за ненаказани престъпления.

Или на нея.

Намръщи се на въображението си, тръсна глава и се насочи забързано обратно към колибата, от която бе излязла. Рязкото движение бе последвано от силен изстрел и парче от кора удари лицето ѝ.

Последва миг на удивление, само миг, докато мисълта, че някой стреля по нея, връхлетя съзнанието ѝ. Хвърли се зад дървото, сърцето ѝ препускаше, а страхът обзе цялото ѝ същество.

Някой току-що бе стрелял по нея.

Тя се намираше на сред гората без палто, без оръжие, без охрана. Намираше се на незащитено място, където не би трябвало да има нужда от защита.

Сега какво?

Огледа мрачния, зимен пейзаж, борейки се да си поеме дъх въпреки ускорения си пулс, докато се опитваше да мисли бързо и логично.

Не можеше нито да види, нито да усети някого. Точно сега би дала всичко за онези готини супер сетива, които Породите

притежаваха. Свръхестествен слух, зрение и обоняние щяха да ѝ послужат много добре в този момент.

Не можеше да остане там дълго, каза си тя. Трябваше скоро да се размърда или стрелецът можеше да заобиколи, докато не попадне в полезрението му, и тогава нямаше да може да му избяга.

Имаше само един начин на действие. Джесика се хвана здраво за грапавия ствол на дървото, праметна се около него и хукна към големите скали и камъни наблизо.

Зад гърба ѝ избухна стрелба. Буците пръст, полетели нагоре, я удряха, докато бягаше. Успя да се шмугне зад уютната защита на камъните и потръпна, когато още един куршум експлодира в ръба на голямата скала.

— Страхливци — изплю Джесика гневно, притискайки се плътно към камъка. — Копелета.

Със сигурност някой от Породите би трябвало да е чул изстрелите досега. Хейвън, Съединението на Вълчите породи, бе охранявано от един от най-добрите екипи на Породите в света. Е, къде бяха те сега? Може би не беше толкова добра идея да се изплъзне от своя бодигард.

На ръце и колене Джесика пропълзя през камъните, разпръснати наоколо като безразборно разхвърляни играчки на дете.

Отново прозвуча рязък изстрел, но този път запрати парчета скала по главата ѝ, докато тя се опитваше да се свие между изправените колони и да се превърне в по-малка мишена.

Беше загубена. Породите просто трябваше да я убият преди година, когато обсъждаха как да действат, защото тя определено щеше да умре сега.

Къде, по дяволите, бяха патрулиращите Породи? Или онзи, който стреляше по нея?

Страхът прониза тялото ѝ с прилив на адреналин, когато следващият куршум разби скалата над главата ѝ. Бяха все по-близо до целта си. Нямаше да оцелее. Щеше да умре тук в студа и снега и вероятно щеше да измине доста време, докато някой открие тялото ѝ. Очевидно никой не беше особено загрижен за нея сега, след като бе освободена, въпреки че бе останала в Хейвън. Навярно този, който се опитваше да я убие, бе Порода.

— Джес. — Една длан затисна устата ѝ и я придърпа зад скалите, когато нов изстрел се заби до рамото ѝ.

Едрото тяло, в което се оказа притисната, беше горещо, твърдо и мъжко. Почувства се в безопасност, когато разпозна на кого принадлежи гласът.

Хоук Естебан.

Облекчението, което изпита, замая главата ѝ. Едната му ръка обви кръста ѝ и я придърпа обратно към сигурното прикритие на големите скали, които тя бе използвала за заслон.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — изсъска мъжът в ухото ѝ, а в тихия, мрачен глас звучеше гняв.

Джесика се опита да поклати глава. Как очакваше да му отговори, след като мазолестата му длан притискаше устата ѝ?

— Не мърдай — нареди Хоук, докато тя се съпротивляваше. — Мордекай и Рул се движат към стрелеца.

Мордекай — студенокръвният, суров Койот, назначен в Хейвън от Койотската глутница от планината, и Рул — Лъвската порода, която обикновено работеше като лична охрана на директора на Бюрото по делата на Породите, Джонас Уайът.

И двамата бяха убийци, истински хладнокръвни Породи, създадени за кръвопролития.

— Да се махаме оттук. — Хоук отмести ръка от устата ѝ. — Стой зад мен. Ще се върнем в колибата и ще оставим те да се погрижат за всичко.

Хоук усещаше как страхът забива ноктите си в него, когато улови ръката на Джесика и следвайки насоките на Рул, я поведе по най-безопасния път към колибата, в която я бяха настанили.

Чувството на страх му беше непознато, поне досега. Докато не се оказа изправен пред ужасната ситуация някой да стреля по неговата половинка. Докато не осъзна, че може да я изгуби. Че всичко, за което се бе борил през последната година, можеше да приключи с нейната смърт.

Не би могъл да го понесе, осъзна това в момента, в който той, Мордекай и Рул се втурнаха да я спасят. Не би могъл да понесе смъртта на Джес. През изминалата година тя бе принудена да

преживее повече, отколкото би трябвало за жена. Никога не би предположил, че може да я изгуби по този начин.

Хоук надигна глава и пое миризмите на гората в ноздрите си, опитвайки се да пренебрегне острия дъх на злото и стрелбата. Буквално можеше да подуши намерението на мъжа, дебнешц Джес. Смъртоносният гняв, решимостта да я убие.

— Той се отдалечава, Хоук — чу гласа на Мордекай по комуникационната връзка. — Не е идентифициран още, разполагаме само с миризма. Рул е по следите му.

— Заловете го, не го убивайте — предупреди го Хоук със суров глас. — Искам да е в състояние да отговаря на въпроси.

— Щом се налага — провлече Мордекай.

— Влачиш ме, Хоук — обади се зад него Джес протестиращо.

Наистина я влачеше. Теглеше я след себе си през гората бързо, принуждавайки я да поддържа темпото му, докато я отвеждаше на безопасно място.

Никой не му беше съобщил, че е напуснала колибата си, въпреки че имаше стриктни заповеди, че трябва да бъде уведомяван всеки път, когато тя пристъпи верандата.

— Трябва да се върнем в колибата. — Хоук забави едва забележимо крачките си, защото знаеше, че тя няма неговата издръжливост. — Каза ли на някого, че излизаш?

— Не — отвърна непокорно зад него. — Не исках компания.

— Е, все пак имаше компания — изръмжа Породата. — От най-лошия вид.

— Историята на моя живот — промърмори тя.

Хоук я стрелна с поглед, след което отново се обърна напред, концентрирайки се върху това да я отведе на безопасно място.

Би трябвало да знае, че не трябва да поглежда към нея. Всеки път, когато го направеше, бе връхлитан от възбуда, граничеща с болка. Така се чувстваше от мига, в който я бе видял за първи път преди две години.

Със златисточервената си коса, падаща зад раменете ѝ на тежки букли, големите ѝ сини очи и съвършената порцеланова кожа, тя беше като превъплъщение на ангелската невинност. Съблазнително извити устни, фино изписани вежди, високи скули. Стройното ѝ тяло беше

стегнато и гладко, високо 165 см, ниско в сравнение с това на Породите, но с пълни гърди и изкусително дупе.

Тя караше един мъж да мисли за всички онези неприлични неща, които би могъл направи на това свършено тяло, дори да се чувстваше като извратено чудовище, когато погледне в невинното ѝ лице.

А невинността ѝ беше истинска. Джесика Рейнс все още беше девствена според медицинските доклади. И беше половинката на Хоук.

— Какво, по дяволите, правиш навън сама? — озъби се Породата, ядосан на себе си заради поглъщащата страст, която го измъчваше; ядосан на нея, че е толкова невинна и крехка.

— Винаги съм сама — отсече тя в отговор. — Защо една разходка в гората да е по-различна?

Хоук едва не трепна от думите ѝ, защото бяха истина. Тя беше затворена в продължение на една година, виждайки само доктора, някои от половинките на най-високопоставените Породи и онези, които я разпитваха, докато успяха да разберат защо Джесика ги е предала. Когато я освободиха, това се отнасяше само за Хейвън. Не ѝ беше позволено да излиза от имението. Бяха ѝ дали собствена колиба и повечето Породи се държаха настрана от нея, защото тя бе неговата половинка.

— Имаш охрана — напомни ѝ хладно. — Шароун и Ема бяха назначени да те пазят, когато те освободиха. Те не са настроени зле, така че защо не са с теб?

Шароун и Ема, две от рядко срещаните женски Койотски породи, обичаха неприятностите. Той очакваше всеки ден Джес да се справя със ситуациите, които те организираха, и в които бе замесена и тя.

— Имат два почивни дни — сви рамене жената. — Предполагам, че днес е един от тях.

— А Ашли? — изрева Хоук името на другата Койотска жена. — Тя е смяната им.

Джесика отново сви рамене. Породата усети движението по ръката ѝ, докато излизаха от гората и се насочиха към колибата. В Съединението бе обявен код червено. Породите вече обикаляха из гората, главните порти бяха затворени и цялото имение беше изолирано.

Хоук присви устни. Джес трябваше да бъде защитена на всяка цена. Трябваше да има охрана двадесет и четири часа в денонощието,

седем дни в седмицата, и проклет да бъде, ако не разбере, и то бързо, защо пазачът ѝ го нямаше.

Бог да е на помощ на Ашли, ако тя беше оставила половинката му. Жените Койоти бяха рядкост и щяха да останат с една по-малко, ако откриеше, че малката вятърничава Порода буквално е захвърлила Джес на врага.

ВТОРА ГЛАВА

Джесика имаше чувството, че Хоук е готов да избухне, когато влязоха в просторната колиба и чуха приглушен удар по вратата на мазето.

Младата жена сви устни непокорно, когато той се обърна към нея и я погледна с присвити очи, след което отиде до вратата, водеща към мазето.

Отвори я и замръзна, когато Ашли Тру се просна на дървения под на всекидневната. Дългата ѝ руса коса, изпъстрена с фини кичури, закри лицето ѝ за миг, преди да я отметне назад и да скочи грациозно на крака, за да погледне Джесика.

Хоук също се взираше в нея с изражение, което тя мразеше — студено и неподвижно. Струваше си едва ли не да целуне кучия му син, само за да види някаква емоция по лицето му.

— Тя ме заключи вътре — изръмжа Ашли, посочвайки Джесика обвинително с пръст. — Счупих си нокът. — Обърна се към Хоук и повиши тон: — Имаш ли представа колко е трудно да накарам моят Алфа да разреши посещение на салона? Да не говорим да плати за него? Сега страдам. Ако трябва да поема още един куршум, за да ми оправят ноктите, отиваме да се бием, Хоук.

Джесика скръсти ръце на гърдите си.

— Прави като останалите простосмъртни — отрежи ги и си ги изпили сама. — Гласът ѝ беше изпълнен със сарказъм.

Бе изминала повече от година, откакто Джесика беше посетила козметичен салон. Не изпитваше никакво съчувствие към момичето.

— И си скъсах дънките. — Ашли погледна към краката си, сякаш другата жена не беше казала нищо.

— Изчакай година и скъсаните дънки ще излязат отново на мода. — Джесика сви рамене, като се стараяше да не показва нервността си от безмълвния, мрачен Хоук, който я пронизваше с поглед.

— Тя е напаст. — Ашли отново посочи с пръст в нейната посока. — Отказва да стои мирна. Опитва се да се измъкне. Никога не приема

заповеди и никога, при никакви обстоятелства, не споделя газираната си вода с мен.

Джесика се подсмихна. Обичаше газирана вода, а да се сдобие с нея не беше лесно. Повечето Породи отказваха да ѝ вземат нещо от града и когато успееше да получи, гледаше да си я скрие. Няколко пъти обаче я бе споделяла с Ашли, а тя никога не се отплащаше.

Изключително неблагоприятна, заключи Джес. Ето защо отказваше вече да поделя.

— Свободна си за остатъка от деня, Аш — изръмжа Хоук, без да откъсва поглед от Джесика, сякаш бе прокълнат да остане завинаги в тъмнината.

Ноздрите на Ашли пламнаха от раздразнение, погледът ѝ се плъзна към Хоук, след което се върна отново върху другата жена.

— Някой трябва просто да я застреля и да ни избави от страданието.

— Някой почти го направи — информира я Хоук.

Думите му я накараха да спре, очите ѝ се присвиха върху Джес, а нацупеното разглезено изражение се трансформира в хладна, опасна решителност.

— Някакви заповеди? — попита тя. — Освен да си тръгна?

— Да си в готовност — нареди, без да сваля поглед от половинката си. — Сигурен съм, че скоро ще имаш привилегията да прекараш повече време тук.

Този път нямаше остроумни забележки. Ашли кимна бързо и сериозно, след което тръгна към вратата, отвори я и се измъкна толкова бързо, колкото Хоук бе издърпал Джесика на влизане.

— Ашли не може да бъде измамена лесно — заяви Породата лениво, като я погледна. — Как успя да я вкараш в мазето?

Джесика го погледна насмешливо и поклати ханш.

— Газирана вода. Казах ѝ, че имам запаси долу и не слизам за нея.

— Газирана вода. — Хоук поклати глава. — Това момиче ще съсипе стомаха си с този боклук. Или ще те застреля за една. Откъде взе този път?

Джес стисна устни. Нямаше начин да предаде източника си. Последния път много неразумно бе казала кой я снабдява и Породата беше прехвърлена към неизвестен екип.

— Нямах право да ги ограничаваш. — Джесика отпусна скръстените си ръце и се отправи към кухнята и плота с кафеварката и безкофеиновото кафе.

Още едно „не, не“. Кафе с кофеин.

— А ти нямах право да излагаш на опасност здравето си. — Разбира се, Хоук я последва. — Доктор Армани те предупреди, че напитките могат да имат неблагоприятен ефект върху теб, но ти все още ги пиеш.

— И все още няма неблагоприятни ефекти. — Тя се обърна към него с напрегната усмивка и се хвана за плота зад гърба ѝ. — Ти ограничи газираните ми напитки, кафето и шоколада ми. Не мога да напускам Хейвън, нито да се свържа с приятелите си. Мислех, че съм свободна, Хоук.

Това беше решението на Трибунала на Породите преди три месеца. Джесика е била упоена, принудена да следва получените заповеди, и все пак беше успяла да спаси жените, които Обществото за чиста кръв се бяха опитали да унищожат. Бяха ѝ върнали свободата, но беше толкова ограничена, че понякога Джес се чудеше дали има някаква разлика от затвора, който бе понасяла преди.

— Ти си свободна. — Но дори в тона му можеше да се усети истината, че е всичко друго, но не и това.

Клатейки глава, младата жена му хвърли подигравателна усмивка, след което се отблъсна от плота и тръгна обратно към всекидневната.

— Вече можеш да си тръгваш. Както виждаш, жива и здрава съм. Не се нуждая повече от теб.

— А някога нуждаела ли си се?

В гласа му имаше една опасна, предупредителна нотка, която я накара да спре до вратата. Джесика се втренчи в камината в другия край на стаята, опитвайки се да се въздържи да не се обърне към него. Напомни си, че болката, която усеща в гърдите си, е страничен ефект от страха, а не от някакво друго чувство.

— Веднъж — отвърна най-сетне. — Това донесе ли ми нещо добро?

Не му даде възможност да отговори. Прекоси всекидневната и отиде в спалнята си, където затвори вратата тихо.

Веднъж беше плакала за него. Лежеше върху металното сгъваемо легло, ридаше във възглавницата си и се молеше той да ѝ помогне, или поне да я посети, да ѝ даде възможност да обясни. Просто да говори с нея.

Но това не се случи. Една година беше живяла в почти пълна изолация. Месец след месец надеждата, в която се бе вкопчила в началото, бавно намаля, докато не остана нищо от нея.

Докато Джесика се движеше из стаята, вратата изскърца и се отвори, което я накара да се обърне на пети и да погледне изненадано към Хоук.

Гъстата черна коса падна на челото му въпреки опитите му да я отметне назад с пръсти. Златистокафявите му очи — нито кехлибарени, нито жълти — се взряха в нея мрачно и напрегнато, а дивите черти на лицето му, подчертани от едnodневната брада, правеха изражението му сурово.

Тесните дънки прилепваха към мощните му бедра и подчертаваха тесния ханш и стегнатия корем. Дънковата риза беше разкопчана на гърдите и не успяваше да скрие мускулестата плът.

Беше толкова красив, че дъхът ѝ секна. Но това беше нормално за една Порода. Всички те изглеждаха невероятно добре по един груб и съблазнителен начин. Бяха създадени за сила, издръжливост и убийство. Както и да доставят удоволствие на сетивата на онези, които са създадени за тях.

Както и на тези, които ги видеха. Хоук беше образец на суровия и жилав мъжкар. Погледът му беше мрачен, изражението сурово, а тялото мускулесто и добре оформено. Беше оживялата фантазия на всяка жена.

Той беше мъжът, за когото Джес бе мечтала, за когото бе страдала и от когото най-накрая се бе отказала.

— Имах причини да стоя далеч от теб.

Джесика беше освободена от подземната клетка от почти три месеца, а това беше първият път, когато повдигаха темата. Тя не смееше да го споменава. Не искаше да го обсъжда, не искаше да се изправя пред емоциите, които знаеше, че ще я залееят.

— Ти взе правилното решение. — Младата жена се взря в него, отказвайки да отстъпи, отказвайки да му позволи да узнае колко я е наранило това.

От всички Породи, които познаваше, точно той би трябвало да знае, че никога не би ги предала доброволно.

— Това беше най-правилното решение. — Хоук кимна кратко и небрежно, пронизвайки душата ѝ.

— Тогава защо повдигаш отново въпроса? — А тя защо просто не прекратеше темата? Защо го спомена, когато наистина нямаше значение вече?

— Играем тази игра, откакто беше освободена — заяви Хоук с тих, макар и мрачен глас, с някакво скрито чувство, което Джес не бе сигурна, че иска да назове.

— И каква игра е това? Онази, в която аз не искам да бъда тук? Или онази, в която ти настояваш да остана? Давай, прави каквото ще правиш, Хоук, и ме остави на мира. И докато сме на тази тема, дръж бавачките си вкъщи, ако нямаш нищо против.

— Ако имаше бавачка днес, нямаше да станеш мишена на един непознат убиец. — В гласа му имаше острота, скрит гняв, който тлееше и в самата нея.

— Оцелях. — Джес сви рамене, макар ужасът от мисълта за онова, което едва не се беше случило, да не можеше да бъде забравен толкова лесно, колкото би искала.

— Оцеля? — Изумлението личеше ясно по лицето му — очите му блестяха, изражението му беше наситено от емоцията. — Мамка му, Джес, едва не те убиха.

— *Едва* не се брои. Сега би ли си тръгнал? Искам да се изкъпя.

Младата жена му обърна гръб, опитвайки се да изглежда равнодушна, незаинтересована. Тя искаше да живее, но през изминалата година беше научила, че правилата на живота ѝ са се променили. Сега, ако някой просто ѝ кажеше какви са новите правила, тогава можеше и да получи шанс за живот.

Смайването на Хоук бавно се разсея от изражението му, но онова, което го замени, изпрати вълна от слабост по цялото ѝ тяло. Един поглед не би трябвало да има силата да накара коленете на една жена да омекнат и да я залее възбуда. Не би трябвало да е толкова смел, толкова горещ, че Джесика да усети как слабините ѝ пламват, подуват се и се овлажняват.

А на един мъж не му трябваша сетива, за да го разбере. Тя видя как ноздрите на Хоук се пламнаха, а очите му потъмняха, когато

разпозна уханието на възбудата ѝ. Не беше честно, защото тя не можеше да усети неговите емоции и възбуда.

Джес погледна неволно към предната част на дънките му и преглътна тежко при вида на издутината, която преди я нямаше. Доказателството за възбудата му притискаше плата и изпълваше главата ѝ с еротични образи.

Младата жена трябваше да се насили да погледне отново лицето му, само за да види натежалите му клепачи и глада в очите му, които я увериха, че той знае какво точно е привлякло вниманието ѝ.

— Водим загубена битка — каза Хоук, гласът му беше по-мрачен, по-дълбок. — Ще се случи, Джес, и тогава няма връщане назад. Знаеш го.

Да, знаеше го. Знаеше много добре какво е разгонването и какво ще причини на нея, както и на него. Знаеше също, че случи ли се веднъж, ще бъде обвързана с него завинаги.

Но беше ли готова да се обвърже с него завинаги, попита тих глас вътре в нея. Не беше като да го разкара от съзнанието си или от фантазиите ѝ. Хоук беше там отпреди затварянето ѝ, а мислите за него изпълваха мечтите ѝ през цялото време, което бе прекарала там.

Дните и нощите, в които бе копняла да го види, жадуваща да облегне глава на гърдите му и да почувства ръцете му около себе си. Беше плакала за него. Двамата не се бяха целунали, не се бяха докоснали, но времето, което бяха прекарвали заедно, ги свързваше в сърцето ѝ.

Джесика не разбираше защо. Не питаше. Но знаеше, че е там. Това беше глупавата любов от пръв поглед, помисли си тя, ядосана на себе си. Мигновеното привличане, внезапното желание, надхвърлящи химичното и биологично разгонване, което Породите изпитваха.

— Искам да си тръгнеш — прошепна Джес, макар вътрешно да знаеше, че не желае наистина това. Искаше Хоук да я прегърне, да я докосне, да облекчи изгарящата болка, изпълваща душата ѝ.

Той впи очи в нея няколко дълги секунди, след което кимна рязко.

— Този път — заяви с нотка на гняв. — Този път ще го направя, Джес. Но следващия път не се надявай.

Хоук се завъртя на пети и напусна стаята. Секунди по-късно входната врата се хлопна.

Джесика се срина върху дебелата покривка на леглото и изпусна дълга, уморена въздишка. Хоук не бе обещал да си тръгне следващия път. Времето ѝ беше като взето назаем, що се отнася до чифтосването, и тя го знаеше. Проблемът беше, че след днешната атака имаше чувството, че и взетото назаем време вече е изтекло.

ТРЕТА ГЛАВА

— Ситуацията ескалира. — Хоук влезе в офиса на Алфа Ганър и се изправи лице в лице не само с водача си, Улф, но и втория по ранг Джейкъб Арлингтън и шефа по сигурността в Хейвън, Ейдън Чанс.

Трите мощни Породи бяха сила, с която трябваше да се съобразява. Те може би бяха най-силните мъже, които Хоук познаваше, независимо дали бяха Породи или хора. Бяха събрали заедно всички Вълчи породи, бориха се да им осигурят дом, да го подсигурят, преди някой да разкрие кои са те или какво планират да правят в общността си.

Тримата бяха донесли мир и безопасност на хората, които ги последваха.

— Знаехме, че в крайна сметка ще стане така — въздъхна Улф и се облегна на стола си. — Изненадан съм, че им отне толкова време.

— Тя е заключила бодигарда си в мазето, преди да излезе този следобед — разкри Хоук. — Не можем да разчитаме сама да си пази гърба.

— Истината може да свърши работа — проговори Джейкъб Арлингтън, един от малкото Породи, носещ ДНК на червен вълк, а не на сив или черен. — Тя може да се загрижи повече за собствения си живот, ако разбере, че наистина е в опасност.

Хоук го погледна строго.

— Мисля, че ми беше наредено да запазя тази информация за себе си за известно време. — След това се обърна към Улф: — И това време свърши, Улф. Сега трябва да бъда честен с нея. Иначе ще я изгубя.

Улф го наблюдава мълчаливо в продължение на няколко секунди, преди да започне да поклаща глава.

— Не ме карай да пренебрегна пряка заповед, Улф — посъветва го Хоук, усещайки как животното вътре в него се надига. — Всички ще съжаляваме.

Вече една година беше следвал препоръките заради сигурността и здравето ѝ. Да стои далеч от своята половинка, докато беше затворена, да не прави нищо, с което да предизвика разгонването и по този начин да се наложи освобождаването ѝ. Хоук даде шанс на глутницата да се успокоят и да установят степента на вредата, причинена от предателството ѝ. Когато откриха, че е била дрогирана, Хоук трябваше да се вслуша в съвета на лекарите и да стои на разстояние дори след освобождаването ѝ, докато се уверят, че наркотикът напълно е изчезнал от организма ѝ, преди да започне разгонването.

Беше взел всички мерки, за да защити половинката си. Самият той беше стоял пред вратата ѝ безброй дни и нощи, за да е сигурен, че безопасността ѝ не е изложена на риск. Че е невредима. Беше слушал как плаче, как шепне името му, как се моли на Господ за отговори, когато сама не можеше да разбере защо е предала хората, които се бе клела да защитава.

Хоук беше страдал заедно с нея. Очите му се бяха насълзявали от нейните сълзи, гневът го разяждаше през всичките тези месеци. И сега мисълта, че неговият водач може да му нареди да стои настрана от нея, когато опасността за живота ѝ беше реална, караше вълка в него да заръмжи от ярост.

— Никога не бих те накарал да премълчиш истината, която ще я предпази сега, Хоук. — Думите на Улф го изненадаха. — Само щях да кажа, че може би беше грешка да се крие информацията от нея толкова дълго време. Тя очевидно е в опасност, точно както подозирахме. Погрижи се да научи истината и може би ще успеем да си възвърнем лоялността ѝ, която загубихме, като я затворихме.

Хоук сви устни при последните думи. Това беше мнение на Трибунала — че са загубили лоялността на Джесика заради необходимостта да я затворят, да я отдалечат както от Породите, така и от нейните хора. Хоук не вярваше в това. Джесика не се беше опитвала да избяга нито веднъж, откакто беше освободена. Беше потърсила усамотение. Не искаше да я наблюдават. Никога не беше показвала желание да избяга, нито пък бе показвала гняв към Породите като цяло. Гневът ѝ бе насочен по-скоро към него.

— Ще извикам един екип от базата на Койотите — информира го Ейдън. — Това ще бъде направено без много шум, ще бъдат

разположени тайно около нея. Знаем, че Хейвън е наблюдаван. По този начин наблюдателите ще решат, че се отнасяме небрежно към безопасността ѝ. — Ейдън се наведе напред съсредоточено. — Трябва да заловим стрелеца, Хоук. След разпадането на Обществото за чиста кръв по-рано тази година, останаха хора, които не успяхме да заловим. Нуждаем се от информацията, която те имат, както и от средствата, които използват. Тя е единствената ни връзка с тях.

— Няма да излагам на риск безопасността ѝ заради твоето издирване, Ейдън — изръмжа Хоук. — Задържах разгонването, но нищо не може да промени факта, че Джесика е моята половинка.

Ейдън кимна и се обърна към Улф.

— Ще предявя претенциите си към половинката си. — Хоук също погледна водача си. — Дадох ти времето, от което се нуждаеше, Улф. Джесика Рейнс е моя. Няма повече да стоя далеч от нея.

Улф си размени поглед с Джейкъб Арлингтън, преди да се обърне отново към Хоук с кратко кимване.

— Оценявам доверието ти в мен, Хоук. Ти пренебрегна себе си, когато другите не биха могли, даде ни времето, от което се нуждаехме, за да получим отговори, вместо да ѝ дадеш свободата, като се позовеш на Закона. Това говори повече от всякакви думи за лоялността ти към Породите.

— Лоялността ми е към Джесика — отсече Хоук. — Моята половинка не беше предател. Имаше само един начин да го докаже. И беше направено. Сега е време да взема онова, което е мое.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джесика би трябвало да знае, че Хоук няма да стои дълго настрана от нея. Бодигардът, който бе оставил пред къщата, беше мъж. Беше забелязала както по време, така и след освобождаването ѝ, че рядко около нея имаше Порода или човек от мъжки пол.

Бодигардовете ѝ бяха жени. Лекарят ѝ беше жена. Посетителите ѝ — Хоуп, половинката на Алфа Вълка, или Фейт, половинката на втория по ранг. Чарити Чанс я посещаваше понякога, но не и след раждането на сина ѝ.

Джесика проследи паркирането на рейндж роувъра на чакълестата алея пред колибата ѝ. От него слезе Хоук. Арогантен като всеки мъж, красив като греха, той стоеше под падащия сняг като природна сила, предизвикваща стихииите да се изправят срещу него.

Предизвикващ всеки да му се противопостави.

Хоук беше неразделна част от екипа по сигурността в Хейвън. Беше съветник и ръководител по сигурността и комуникациите, където тя беше работила преди малко повече от година. Бе строг и честен, но невинаги беше лесно да се работи с него. Не понасяше глупаци и не се замисляше много, преди физически да изхвърли някой, който не отговаря на стандартите.

Дали все още ръководеше сигурността там, зачуди се Джес. Осъзна, че няма представа с какво се занимава той сега. Често го виждаше да шофира из имението, да спира и да разговаря с екипите по сигурността, насочвайки ги към различни райони или шегувайки се с тях. Въпреки че, осъзна тя, не бе беше виждала усмивка на лицето му, откакто беше освободена.

А Хоук често ѝ се усмихваше, когато тя работеше за Породите. С леки, предпазливи полуусмивки, сякаш не знаеше как да изрази веселостта си от срамежливите ѝ шегги или от опитите ѝ да флиртува с него.

Господи, беше толкова влюбена в него, осъзна тя. През месеците, които беше прекарала в работа с него, споделянето на безмълвните

обеди в малката градина зад управлението, се беше влюбила безвъзвратно.

Той не я беше целунал. Не я бе докоснал. Беше любезен кавалер. Нещо, което не беше срещала при друг мъж. По-силен от живота, а раната, която тя беше нанесла на крехките взаимоотношения, които бяха изградили, беше дълбока. И в двама им.

Джесика знаеше още тогава за разгонването. Нямахше как иначе, след като работеше толкова отблизо с Породите. Също така познаваше признаците. Те се бяха зародили между тях. Една целувка, може би дори докосване, щеше да ги възпламени като горски пожар, неконтролируемо, както Фейт беше описала.

Фейт, Хоуп и Чарити бяха брутално откровени с нея за разгонването. Независимо от факта, че беше наречена предател, те не се колебаеха да ѝ отговорят, когато ги разпитваше за това.

Когато Хоук стигна до входната врата, Джес скръсти ръце върху дебелия пуловер, прикриващ гърдите ѝ. Все още се чудеше за това — защо бяха толкова честни с нея, когато бе заподозряна, че е предател?

Разбира се, ако я бяха осъдили за престъпленията ѝ, светът никога нямаше да има възможност да чуе историята ѝ. Нямахше да има адвокати, нито защита. Законът за Породите беше брутално ясен. Документите, които тя беше подписала, посочваха това с разбираеми термини. Съгласяваше се да бъде екзекутирана, ако някога предаде Породите. Беше го подписала, знаейки, че никога няма да ѝ предаде доброволно.

Беше научила обаче, че има един малък фактор. Нежелание. Наркотикът, който баща ѝ бе вкарал в организма ѝ, ѝ беше дал нищожен избор.

Входната врата бе отворена дръзко и целеустремено, което показваше какъв човек влиза вътре.

Хоук носеше чанта под мишница. Намествайки я, той затвори и заключи вратата.

Джесика наклони глава на една страна. Още подаръци? Беше ѝ изпратил дрехи, обувки, ботуши и палта след освобождаването ѝ. По време на пленничеството ѝ беше изпратил храна от любимия ѝ ресторант за бързо хранене и меки дрехи, които я топлеха в стерилната клетка, в която бе затворена.

Винаги ѝ изпращаше подаръци. Това беше първият път, в която ги носеше сам.

— Трябва да поговорим.

Младата жена вдигна вежди, когато той се обърна след безцеремонното си изказване и влезе в кухнята. Тя го последва въпреки арогантността, която караше косъмчетата на тила ѝ да настръхнат.

Влизайки в кухнята, Джесика видя как Хоук остави чантата на масата и извади съдържанието ѝ. Пакет нормално кафе, шест бутилки газирана вода, любимите ѝ шоколадови бисквити и едно малко прозрачно шишенце с нещо, приличащо на капсули, някакво лекарство.

— За какво точно трябва да говорим? — Слюнката ѝ едва не потече. Кафето беше от любимата ѝ марка.

— Това. — Хоук постави шишенцето с хапчетата на видно място пред примамливия кофеин и шоколадовите лакомства.

Джесика вдигна вежди отново.

— И какво е това?

— Хормонално лечение за разгонването — заяви той, изражението му беше строго, почти мрачно, когато я погледна със странните си жълтеникавокафяви очи. — Хапчетата са за по-неприятните симптоми. Също така трябва да решиш дали искаш да вземаш допълнителните таблетки за предпазване от бременност. — Извади още едно шишенце от джоба на ризата си и го остави до другото.

Джесика усети как сърцето ѝ засили ритъма си. Изведнъж заби лудо в гърдите ѝ, кръвта във вените ѝ забушува, а желанието докосна с пламъците си места, които тя обикновено се опитваше да игнорира.

Между бедрата клиторът ѝ набъбна, а гънките на женствеността ѝ започнаха да се овлажняват. Усещаше как страстта се влива в организма ѝ, а емоции, срещу които не искаше да се изправя, пронизаха съзнанието ѝ.

— Всичко е ясно, нали? — прошепна тя, взирайки се в него. — Независимо дали искам, или не, то ще се случи?

Хоук вдиша бавно и дълбоко.

— Ти си моята половинка, Джесика. И двамата знаем какво означава това. Опитах се да стоя далеч от теб. Опитах се да изчакам,

докато дойде време да те ухажвам, да ти дам възможност да приемеш последствията.

— Време? — Джес се изсмя силно, горчиво. — Аз бях затворена, Хоук. Ти дори не ме посети. Рядко те виждам, след като ме пуснаха. Може би трябва да разбереш какво точно означава да ухажваш една жена, преди да решиш да го направиш.

Хоук стисна зъби, мускулите на челюстта му се свиха почти болезнено.

— Щях да ни дам повече време — насили се да изрече той. — Преди да започна да те ухажвам, исках да осигуря твоята защита, безопасността ти. И твоята свобода. — Последната дума прозвуча почти гневно. — Искях ти да ме избереш. Не исках насила да те вкарам в разгонването.

— И какво се промени? — Джес омекна леко при тези думи, при желанието, което видя в очите му, и факта, че за разлика от другите половинки, нейната се беше опитала да й даде възможност за избор, шанс да му обърне гръб, ако той не е това, което тя иска.

— Не мога да открия човека, който те следи, откакто те освободиха — разкри Хоук.

Джесика замръзна.

— Какво искаш да кажеш? Как може някой друг, освен Порода, да ме следи, Хоук? Особено тук, в Хейвън?

Хоук погледна настрана за миг и стисна устни, преди да я погледне отново.

— Някои фракции на Обществото за чиста кръв са открили лекарство, което може да прикрие индивидуалния мирис за кратък период от време. След освобождаването ти открихме признаци за преследвач. Можем да подушим оръжията му, фактът, че е мъж, и желанието му да убива. Той успява да ни се изплъзне в Хейвън и минава покрай охраната ни, използвайки това лекарство. И този човек преследва теб.

Стомахът ѝ се сви от страх. Обърна се настрана и прокара пръсти през разпуснатата си коса, след което отиде до прозореца и се загледа в снега, който като че ли се сипеше по-силно сега, по-бързо.

— За да ме убие — изрече тя тихо. — Защото успях да спася жените, които щяха да бъдат убити по време на онова нападение.

Нападението, за което тя беше дала важна информация, която подпомогна за координацията на действията.

— Това успяхме да научим — каза Хоук меко. — Преди да умре баща ти е дал заповед да бъдеш отстранена след освобождаването ти.

— Аз го предадох — усмихна се Джес горчиво, обръщайки се отново към половинката си. — Той не гледаше с добро око на някой, който не изпълнява желанията му.

— Все още има важни членове на организацията, които не бяха идентифицирани след залавянето ти. Повечето от тях бяха на партито, на което бяха нападнати Породите, но някои от играчите — не. Опитвахме да научим самоличността им, но без особен успех.

Джесика кимна бавно. Породите ѝ донесоха снимки малко преди да я освободят и я помолиха да идентифицира хората, които познава и които работят заедно с баща ѝ. Накараха я да назове всеки, който не беше на тези снимки. Породите бяха усърдни. Младата жена разпозна всички приятели на баща си, но имаше и непознати лица.

— Какво общо има това с разгонването? — Джесика погледна отново към шишенцата с хапчета.

— Ти си моята половинка. — Гласът му внезапно стана гърлен и ръмжащ, карайки всяко нервно окончание в тялото ѝ да се настрои към присъствието на този мъж. — Чаках петнадесет месеца, Джесика. Искях да те ухажвам. Искях да бъде твой избор, ти да се нуждаеш от това, а не само защото аз жадувам. Но опасността ескалира и аз отказвам да поемам рискове с живота ти. — Хоук сви юмруци от двете страни на тялото си, очите му сякаш светеха от желание. — Няма да те оставя да умреш. Няма да позволя да бъдеш наранена. — След тези думи тръгна бавно и спокойно към нея, дебнещата му походка накара устата ѝ да пресъхне, а устните ѝ се разтвориха в очакване.

Хоук улови горната част на ръцете ѝ, докато тя го гледаше, хипнотизирана от мъжа и напрежението в погледа му.

— Аз пазя това, което е мое. — Очите му се плъзнаха към лицето ѝ, спряха се на устните ѝ, след което продължиха нагоре да срещнат нейните. — Ти си моя, Джесика. Моя си от деня, в който те зърнах. Не мога да възпра животното вътре в мен, което предявява претенциите си върху теб. Не мога да пренебрегна нуждата да те защитавам. И ще дам живота си, за да ти осигуря времето и свободата да направиш своя

избор. Но вече ще бъда с теб, ден след ден. Ще те закрилям. И ще бъде невъзможно да сдържам глада, който ни привлича все повече и повече.

Ето защо ѝ беше донесъл хормоните и лакомствата. Новото хормонално лечение беше дало на женските половинки свободата да се наслаждават на лакомствата си, без неприятните последици, които произлизаха от тях. Кофеинът и шоколадът бяха известни с това, че влошават симптомите на разгонването. Възбудата, нуждата да се чифтосат, да докосват, да целуват и гаят, ставаше почти неконтролируема. А това можеше да стане болезнено. Джесика знаеше, че нуждата от секс може да стане мъчителна, ако една жена се раздели с половинката си, ако не чувства докосването му, ако не усеща тялото му.

Джес пое рязко дъх и леко потръпна при мисълта за това.

— А ако не искам това чифтосване? — попита тя.

Хоук плъзна длани надолу по ръцете ѝ, после отново нагоре.

— Тогава ще излъжеш и двама ни — каза той тихо. — В теб има гняв, и аз не те виня за него. Но има и желание, Джес, както и чувства. Ако не беше затворена една година, щеше да дойдеш в ръцете ми. И двамата го знаем.

— Но бях затворена. — Тя се отдръпна, потърка горната част на ръцете си и потърси директно погледа му. — Ти стоеше на разстояние. Никога не дойде при мен.

— Щях да се чифтосам с теб. — Думите сякаш се изтръгнаха насила от него. — Щях да те взема, Джес. Имахме нужда от време, за да докажем невинността ти. Знаех, че никога не би ни предала доброволно. Но трябваше да го докажа.

Изненадата измести отчасти възбудата ѝ.

— Опитваше се да докажеш невинността ми? — намръщи се тя. — Но, Хоук, аз не бях невинна. И двамата го знаем.

Беше предала Породите. Хоуп, Фейт и Чарити едва не бяха убити. Тя беше отговорна за нападението срещу Хейвън, а това можеше да отнеме много животи.

— Ти беше невинна — заяви Хоук решително. — Джесика, каквото и да се беше случило, ти не участваше доброволно. Вече имаме доказателство за това. Аз го знаех още тогава.

— И не си направи труда да ми го кажеш? — попита тя с едва доловима подигравка. — За бога, Хоук. Какво щеше да ти коства? Една

бележка? Или телефонно обаждане? Можеше да ми кажеш и пак да ми дадеш възможност за избор. — Възбудата подхрани гнева ѝ. Нуждата се изправи срещу болката, мисълта, че тя беше сама, а не бе дошъл при нея, я прониза. — Можеше да направиш нещо, дявол да те вземе! — Гласът ѝ се извиси, когато болката заглуши всяко друго чувство.

— Ако бях направил нещо, щях да рискувам цялото разследване, което аз поисках да се проведе, за да се докаже невинността ти — отвърна той. И въпреки че тонът му остана тих и спокоен, силата в него я накара да замълчи. — Ако бях направил нещо, щях да изложа на риск живота ти, както и увереността на враговете, че ще умреш и ще отнесеш тайните им в гроба.

— И само защото смяташ, че си имал основателна причина за това, което си направил, аз просто трябва да легна и да приема разгонването, сякаш нямам друг избор? — парира го тя гневно. — Извинявай, Хоук, но това не звучи ли прекалено арогантно, дори за теб?

Породата повдигна едната си вежда, а очите му блеснаха с шеговито неверие.

— О, да, колко глупаво от моя страна да забравя за арогантността на Породите — изсумтя Джес. — Вие, момчета, нямате граници, нали?

Изражението му застина при тези думи.

— Понякога животното е прекалено близо до повърхността, Джес — въздъхна най-сетне Хоук. — Нуждата да те защитя, да те държа близо до мен, е над всичко, което можеш да си представиш в този момент. — Той направи гримаса, при което от двете страни на устата му проблеснаха дълги кучешки зъби, напомняйки ѝ, че той наистина е много близо до животинските си братовчеди. — Ти си моята половинка. Всичко вътре в мен настоява да подсигурия връзката ни. Опитвам се да бъда разумен. Да бъда човек в това отношение, но е адски трудно.

Опитвал се да бъде човек в това отношение?

Джесика обърна глава и го погледна. Обзе я внезапно любопитство относно копнежа, порива да я направи своя, своя и на никой друг.

Беше едновременно плашещо и възбуждащо. Този мъж, толкова голям, смел и забележителен, я искаше. Само нея. Веднъж започнеше ли разгонването, той никога нямаше да има друга жена. Този инстинкт

щеше да го предпази от желанието към друга жена. Щеше да принадлежи на нея и само на нея.

Дали някой или нещо някога е било само нейно?

— Джесика. — Гласът му бе нежен и хипнотизиращ. Хоук се приближи към нея, едрото му тяло закри нейното, приюти го. Вдигна ръка ѝ и прокара опакото на пръстите си по бузата ѝ.

Жестът беше толкова нежен, толкова поразително внимателен, че дъхът ѝ секна.

— Не мога да оставя защитата ти в чужди ръце — предупреди я той, измъченият звук на гласа му прониза сърцето ѝ. — Прекалено важна си. Означаваш твърде много за мен. И част от душата ми трепери от страх при мисълта да те загубя.

— Хоук... — Искаше да поклати глава, да се възпротиви на желанието му да я вземе.

Не знаеше дали е готова за това. Не знаеше дали ще може да се справи с разгонването, както и с неочакваната опасност за живота ѝ.

— Ще бъда с теб, ден след ден — каза Хоук, докато тя се взираше в него безмълвна, объркана. — Ще те пазя с живота си, Джесика, но знаеш добре, както и аз, че страстта между нас няма да изчезне. Тя не е само следствие от разгонването, тя е резултат от това, което и двамата искахме още преди да знаем, че съществува. Ние си принадлежим.

Ние си принадлежим. Джесика отвори уста да отрече, но не можеше. Преди да предаде Породите, преди да бъде затворена, тя беше мечтала за разгонването. Беше мечтала да му принадлежи.

Преди предателството. Беше загубила себе си заради безмилостния стремеж на баща ѝ да унищожи Хейвън и всеки, който живее там.

— Няма да се получи — прошепна тя, макар че не можеше да се отдръпне от докосването му. — Няма да стане, Хоук.

Насили се да се дръпне. Това беше най-трудното нещо, което някога беше правила през живота си. Когато разстоянието между тях се увеличи, тя му обърна гръб. Болезнено осъзна от какво се отказваше.

— Ако нещо се случи с мен, ти ще останеш сам. — Джесика преглътна тежко при тази мисъл. — Няма да намериш друга половинка. Няма да получиш утехата на друга жена.

— Недей, Джесика...

— Ще бъдеш сам — извика тя яростно. — Аз знам какво е да си сам, Хоук. Знам колко празно и мрачно може да бъде и не искам това за теб.

Безкрайните нощи, свита на кълбо в походното легло, на което спеше. Месеци на агония, прекарани в мечти, желаня и сълзи за някого, когото не можеше да има.

— Това няма да се случи — увери я Хоук с решителност, изписана на лицето му.

— Не можеш да бъдеш сигурен. — Джес отстъпи назад, когато той се приближи. — Няма да рискувам. Не и сега. Не и когато имаме възможност да изясним нещата между нас. Докато не разберем дали имаме бъдеще.

— О, определено имаме бъдеще.

Преди да успее да заобиколи, Джес се оказа притисната към хладилника, тялото на Хоук беше толкова горещо и съблазнително, докосващо нейното. Топлината сякаш я обгърна и потъна в нея.

Джесика притисна ръце в гърдите му, а дъхът заседна в гърлото ѝ, когато зърна гладното му, решително изражение.

— Имам бъдеще, Джес. — Едната му ръка се плъзна в косата ѝ, а другата улови ханша ѝ. — И то започва сега.

ПЕТА ГЛАВА

Джесика очакваше целувката. Беше я чакала сякаш вечно. Разтвори устни, когато Хоук наведе глава, дъхът секна в гърдите ѝ в очакване на удоволствието.

След като устните му докоснеха нейните и езикът му се плъзнеше по нейния, тя знаеше точно какво ще се случи. Хормонът на чифтосването, който изпълваше малките жлези под езика му, щеше да се освободи в нейния организъм. Този хормон щеше да възпламени необратимо възбудата ѝ. Това щеше да бъде едно приключение както за нейната, така и за неговата сексуалност. Джес знаеше какво да очаква. Беше мечтала, беше фантазирала за това. Но не се случи.

В последната секунда устните му докоснаха ъгълчето на нейните, вместо да ги покроят. Хоук дишаше тежко, сърцето му туптеше силно под дланите ѝ, притиснати към гърдите му. Той стоеше застинал до нея, очевидно борещ се за контрол.

Джес също се бореше за своя, но се проваляше безславно.

Ръцете ѝ се придвижиха от гърдите към раменете му. Той стоеше неподвижно, държащ я в прегръдката си, а тя плъзна пръсти в косите му, наслаждавайки се на гъстите, черни кичури.

Най-сетне.

Колко пъти беше мечтала просто да го докосне? Да го почувства до себе си?

— Не искам да ти отнема избора — изръмжа Хоук, обърна глава и притисна бузата си към нейната. — Не искам да те принуждавам, Джес.

— Тогава недей — прошепна тя.

Нямаше нужда от принуда. Джесика стисна косата му, триеше я с връхчетата на пръстите си, когато усети твърдото доказателство за възбудата му върху корема си.

Искаше го. Господи, колко го искаше. Но не трябваше. Той я беше оставил сама в продължение на една година. Беше ѝ обърнал гръб. Но сега беше тук, възрази вътрешния ѝ глас. Гласът на страстта,

на нуждата, която я връхлиташе от първия ден, в който го беше срещнала.

А беше осмивала представата за любовта от пръв поглед, преди да го срещне.

— Джес... — Гласът му беше дрезгав и плътен от желание. Беше първичен и дълбок и предизвикваше тръпка по гръбнака ѝ, сякаш галеше сетивата ѝ. В мига, в който го зърна, тя разбра, че никога няма да иска друг мъж така, както искаше него.

— Докосни ме, Хоук.

О, господи, кой се бе осмелил да помоли за това? Със сигурност не и тя. Не знаеше ли какво щеше да стане? Не си ли беше обещала никога да не моли будна, както правеше насън?

Джесика се взря в него, когато той отново обърна глава към нея. Горещите му златисти очи се присвиха, докато тя се бореше за всяка глътка въздух.

— Не е нужно да ме целуваш — прошепна тя. — Само ме докосни.

И да ѝ позволи тя да го докосне. Със сигурност имаше начин да го направи, без да започне нещо, което и двамата да не могат да спрат. Едно просто докосване нямаше да предизвика пожар, нали?

— Ще ме погубиш — изръмжа Хоук, но отмести ръката си от косата ѝ и върховете на пръстите му докоснаха бузата ѝ, а нейните се плъзнаха към гърдите му.

Тя можеше също да го докосва, нали?

— Джес? — простена Хоук, когато тя издърпа подгъва на ризата от дънките му.

— Може би дори няма да ни хареса да се докосваме — предположи тя, чувствайки се палава сега, когато се намираше в ръцете му. — Може би ще се отвратим напълно един от друг. Мисля, че трябва да бъдем сигурни, преди да ме целунеш.

И може би това щеше да ѝ даде време, само малко, за да разбере какво иска, или как да се справи с този едър, силен мъж.

— Джес, малко се съмнявам, че докосването ти ще ме отврати — изпъшка Хоук, но тя усети безгрижие в тона му. Игривост.

Дали той знаеше как да се забавлява, запита се тя за миг. Или игривостта му беше предпазливост както полуусмивките?

— Никога няма да разбереш — прошепна Джес.

Младата жена пъхна длани под ризата му и беше възнаградена от рязко поемане на въздух. Миг по-късно Хоук намери подгъва на блузата ѝ и го повдигна, а върховете на пръстите му, само върховете, докоснаха чувствителната кожа на корема ѝ.

— И аз мога да те докосна — прошепна тя. — Толкова исках да го направя, Хоук.

Джесика усещаше как соковете ѝ потичат по женствеността ѝ. Беше влажна и гореща, а клиторът ѝ пулсираше еротично, докато тя се бореше да диша.

Толкова дълго беше чакала докосването му. Може би прекалено дълго, помисли си замаяно. Твърде много очакване. Това предизвикваше световъртеж у нея.

— Трябва да сме в легнало положение за това — предложи Хоук, като се отдръпна, улови ръката ѝ и се взря в Джес. — Тогава ще се докосваме, където пожелаем. Аз ще съм точно тук, изложен на волята ти.

— За да правя с теб каквото искам? — Сърцето ѝ замря при мисълта за това.

— Каквото поискаш — обеща той с нисък, дрезгав глас и я поведе към спалнята. — Както си искаш.

Както си иска? Тя имаше толкова много желания, свързани с неговото тяло. Би могла да направи много неща, без да го целува. Неща, които можеха изпепелят душата ѝ и да я превържат по-здраво към него, помисли си Джес замаяно. Но бързо прогони тази представа.

Можеше ли изобщо да бъде привързана по-здраво към него, запита се сама. Не смяташе, че това е възможно. Не беше мислила за друг мъж, не беше мечтала и желала друг, освен него, от деня, в който го беше срещнала.

Можеше да го има, при това както си искаше.

Джесика се остави да бъде отведена. Взираше се в Хоук, докато той я превеждаше през всекидневната към отворената врата на спалнята.

Младата жена спря до леглото и го погледна неуверено, докато той събуваше ботушите си, след което разкопча ризата си. Дългите му грациозни пръсти освобождаваха копчетата решително, а очите му не се откъсваха от нея. Отстрани ризата от тялото си и пред нея се разкри гледката на неговите широки, загорели рамене. Мускулите се свиваха и

отпускаха под стегнатата, твърда плът. Широките му силни гърди нямаха окосмяване, но това изобщо не намаляваше мъжествеността му.

Погледът ѝ беше привлечен от плоските, твърди мъжки зърна, преди да се спусне надолу към стегнатия корем. Дънките висяха ниско на хълбоците му, набъбналата му мъжественост се притискаше към ципа.

Джесика се почувства слаба и замаяна, когато Хоук остави ризата да падне на пода, след което отиде до леглото, отпусна се на него и легна по гръб с ръце, разперени от двете страни на тялото му.

Усмивката му беше порочна. Истинска, игрива усмивка въпреки жаждата в очите му.

— Ето ме — подкани я Хоук. — Вземи ме както искаш, Джес.

Да го вземе както иска? Мили боже, имай милост, как щеше да оцелее след това?

Джесика изрита маратонките си и видя как очите му се разшириха, когато улови края на блузата си. Прикри усмивката си и я издърпа нагоре през главата си, за да разкрие тънката блузка, която носеше отдолу.

Не носеше сутиен. Мразеше ги. Блузката без ръкави беше еластична и прилепнала, ясно показваща втвърдените зърна. Джес пропълзя по матрака до Хоук.

По дяволите, той беше идеал за мъжко съвършенство. Учените, които го бяха създали, са знаели точно какво правят, помисли Джесика, докато стоеше на колене и се взираше в него.

Наслаждаваше се на гледката, защото гледането можеше да бъде също толкова еротично, колкото и докосването. Мускулите му се свиваха, сякаш наистина го докосваше. Хоук направи гримаса и стисна зъби. Беше толкова възбуден. Готов за нея.

А това беше възбуждащо. Всяко негово движение, всяка негова дума определено бяха възбуждащи.

— Цял ден ли смяташ да ме гледаш? — попита рязко той. Не гневно. В тона му имаше нетърпение и очакване, но не и гняв.

— Може би — провлече тя, но вдигна ръка почти неволно и прокара пръсти от средата на гърдите му до твърдия му корем.

Още малко и щеше да достигне ръба на дънките му. А миг по-късно и твърдия връх на пениса му. Щеше да разтвори ципа...

Джес тръсна глава, за да прогони тази мисъл. Това би било жестоко, а не искаше да бъде такава.

— Легни до мен, бейби. — Хоук се обърна на една страна и я придърпа към леглото. — Позволи и на мен да те докосна.

Без целувки.

А умираше за целувката му, помисли си тя, когато той потърка твърдата си брадата челюст по кожата ѝ. Когато Джес се отпусна назад, Хоук се надвесил над нея.

Ръцете ѝ си имаха собствена воля — докосваха гърба му, раменете, плъзгаха се по стегнатата твърда плът и се наслаждаваха на силата си над него.

Джес жадуваше целувката, от която сама се беше отказала, и сякаш разгонването беше започнало без нея.

Но това не беше възможно.

Очите ѝ се затвориха, когато Хоук прокара брадата си надолу по шията ѝ, горещият му дъх беше като ласка по голата ѝ кожа. Джесика се изви под него, тялото ѝ искаше повече.

Това май не беше много добра идея, помисли си тя. Може би трябваше да го обсъдят. Започваше да се губи в допира му, ръцете ѝ, движещи се по гърба му, достигнаха ръба на дънките и се изкушиха да се мушнат под тях.

— Не мога да те целуна. Не мога да те облича — прошепна той до рамото ѝ, устните му едва допираха чувствителната кожа там. — Ако те докосна с езика си, хормонът ще достигне кожата ти. Ако засмуча зърната ти, желанието ще се разгори вътре в теб. Ако облича нежния ти корем, плътта ти ще пламне, а възбудата ти ще се засили.

Съблазнителният му шепот, комбиниран с триенето на брадата му по разкритата кожа над гърдите ѝ, беше почти непоносим.

— А аз мога ли да те целувам? — Джес одраска с нокти плътта над колана му и стисна с едната си ръка хълбока му, насилвайки се да не продължи по-надолу.

Хоук спря. Мисълта за устните ѝ по тялото му беше едновременно рай и ад. Представата да го гали, да го ближе, накара пенисът му да запулсира като отворена рана.

Милостиви боже, дай ми сила, помисли си той.

— Да — почти изсъска думата, защото устните ѝ вече бяха на рамото му, а зъбите ѝ драскаха кожата. С мъка преглътна стона си.

Може би беше грешка да ѝ позволява, защото удоволствието го пронизваше, заливаше сетивата му и го оставяше слаб.

Джес го ухапа. Заоблената извивка на рамото му запулсира. После тя го облиза. Тазът му се изви и потърка пениса му в бедрото ѝ, докато Хоук се бореше да диша.

Каква лудост го беше накарала да се съгласи с това?

Младата жена дишаше тежко в рамото му.

— За да започне разгонването е необходим хормона, нали?

— Да. — Проклетият му език беше изпълнен с него, жлезите бяха толкова подути, че усещането беше почти болезнено, и изпълваше собствената му уста с еротичната топлина, която го подлудяваше от страст по нея.

— Хормонът е в целувката и в спермата ти, нали? — Ноктите ѝ одраскаха гърба му.

Хоук се напрегна от възбуждащата ласка. Господи, не знаеше колко още ще може да понесе.

— Аз мога да те целуна. — Тя докосна с устни рамото му, преди да се насочи по-надолу.

— Боже, да... — Той улови тила ѝ, задържайки я по-близо, когато устните ѝ достигнаха гърдите му. Щом горещият ѝ малък език подразни настръхналото зърно, сетивата му пламнаха.

— Можем да си поиграем известно време. — Гласът ѝ прозвуча отчаяно, почти толкова, колкото отчаян беше той. — Помогни ми, Хоук — задъхваше се тя, — моля те.

Джес се изви към него, бедрата ѝ стискаха едно от неговите и се потриваха в него. Горещината на женствеността ѝ, дори през дънките, беше унищожителна. Хоук можеше да усети топлината, както и влагата ѝ. Беше толкова готова за него, че уханието ѝ изпълваше въздуха и го опияняваше.

— Ще ме убиеш така — простена мъжът, но не можеше да се спре.

Повдигна блузката над гърдите ѝ и разкри нежните извивки и бонбонено розовите връхчета на зърната ѝ. Искаше да ги оближе, да ги смуче. Искаше да ги притегли в устата си и да изпълни сетивата си с вкуса ѝ.

Вместо това използва пръстите си. Улови твърдите малки пъпки между палците и показалците си и ги завъртя, погали ги, притисна ги.

Наблюдаваше изумен как Джес се изчерви от гърдите до челото. Златисточервената ѝ коса, разпиляна около деликатното ѝ лице, и дългите ѝ мигли скриха очите ѝ, а устните ѝ се разтвориха от усилието да диша.

Джес се беше загубила в удоволствието, което Хоук ѝ даряваше. Точно там я искаше, точно по този начин. Искаше сетивата ѝ да са изпълнени с присъствието му.

И Хоук осъзна, че му харесва да гледа реакциите ѝ. Ако се беше поддал на разгонването и я бе целунал, щеше да се лиши от тази гледка.

Хормонът на чифтосването се движеше в организма му, изливайки се от жлезите под езика му, докато Породата се бореше да съдържи страстта си. Джесика искаше да го докосва. Искаше да го люби. И не искаше само да бъде докосвана. Желаше да го почувства, да го усети. Искаше да се увери, че онова, което ще получи от него, е достатъчно за общото им бъдеще.

Но тя нямаше представа. Майката природа още нямаше несполучливо чифтосване. През всички години на съществуването на Породите не беше събирала двойка, която не е устояла на времето и в която е нямало любов.

Това го убиваше, само да я докосва по този начин, но Хоук знаеше, че това е за бъдещето. Не би могъл да ѝ го отнеме. Не би могъл да я принуди да приеме чифтосването. Но можеше да я подразни. Да я съблазни.

Погали зърната ѝ, притисна ги с пръсти. Обхвана гърдите ѝ, масажира ги с длани, докато наблюдаваше как удоволствието залива лицето ѝ.

Беше почти невинно. По дяволите, беше невинно. Тя беше девствена. Дойде при него недокосната от ръцете на друг мъж и той го знаеше. Знаеше произхода ѝ, миналото ѝ. Джес не си играеше с момчетата. Неговата сериозна, порядъчна половинка беше работила усърдно за кариера, както и за да избяга от наследството на баща си.

— Колко красиво — изпъшка Хоук, когато пръстите му се плъзнаха от зърната ѝ към леко заобленото ѝ коремче. — Подлудяваш ме, Джес.

Младата жена зарови глава във възглавницата и простена тихо, когато той се заигра с катарамата на дънките ѝ.

— Мога да ти доставя удоволствие, без да те целувам — обеща Породата и натисна металната закопчалка. — Мога да те накарам да свършиш само с пръсти. Позволи ми, Джес.

Хоук я видя как отвори очи и проследи как пръстите му плъзват ципа надолу.

— Нека махнем това — дръпна плата надолу, разкривайки бедрата и прасците ѝ.

Почти свърши, когато видя нежната виолетова коприна на плитките ѝ бикини. Те едва успяваха да покриват огнените къдрици, както и факта, че е влажна от възбуда.

Уханието ѝ изпълни ноздрите му — сладко, свежо и напълно женствено. Като планински ручей, помисли си той. Точно на това му напомняше. Чист и неопетнен, недокоснат.

— Джес... — Измъкна дънките от краката ѝ и ги захвърли към края на леглото, борейки се за контрол.

Тя трябваше да провери, да разбере. Имаше нужда от този момент, осъзна Хоук.

Легна до нея и постави ръка върху нежното хълмче между бедрата ѝ, като се облегна на лакът, за да наблюдава.

Пръстите му се плъзнаха под ръба на бикините и тя се изви към него. От устните ѝ се изтръгна стон, последван от рязко поемане на дъх, когато един от пръстите му откри тесния процеп и усети хлъзгавата влага.

Пенисът му беше в агония. Тестисите му се свиха към основата на чувствителния ствол, а главичката пулсираше отчаяно. Жестоката, пикантна топлина изпълни устата му и мощния хормон се изля в организма му от малките жлези под езика.

Никога не си беше представял подобно мъчение, подобен глад, който не можеше да облекчи. Единственото му удовлетворение беше да усеща нежната, огнена топлина под пръстите си, деликатните заоблени гънки, твърдата пулсираща перла на клитора ѝ.

Искаше там да са устните му, езикът му. Копнееше не само да я докосне, но и да я вкуси, да я прониже с езика си и да почувства оргазма ѝ.

Скоро трябваше да сложи край на това. Самоконтролът му беше разклатен, ръцете му трепереха от желание.

Джесика дишаше тежко и бързо до него, тихи стонове се откъсваха от устните ѝ, докато той обикаляше входа на влагалището ѝ. Един от пръстите му се потопи във вътрешността, а палецът започна да масажира клитора.

Тя изви бедра и извика, нежните ѝ мускули стиснаха пръста му. Беше близо. Толкова близо.

Джесика имаше чувството, че светът се завърта около нея. Удоволствието я обсеби, изпълни я. Пръстът му я галеше, плъзгаше се само толкова, колкото да възбуди нервните окончания, а палецът му кръжеше около клитора ѝ, докато не откри точката, която я накара да полети.

Потъркваше го, масажираше го. Пръстът му се движеше леко вътре в нея и тя усети как сякаш мозъкът ѝ избухна. Сетивата ѝ се разпаднаха. Оргазмът ѝ бе една експлозия от усещане и светлина. Мускулите ѝ се стегнаха, тялото ѝ се изви и тя извика.

Дишаше учестено и плитко, учудени стонове излизаха от устата ѝ, когато Хоук я придърпа близо до себе си, докато тръпките разтърсваха тялото ѝ.

Това беше удоволствие. Да полети в ръцете на един мъж. Сякаш препускаше към слънцето и избухваше в центъра му. Но дори това не би било по-горещо, по-ярко, по-хубаво.

А с целувката на Хоук щеше да бъде истинско и пълно.

Целувка, без която Джесика знаеше, че не би могла да живее.

ШЕСТА ГЛАВА

Хоук агонизираше.

На следващата сутрин той се измъкна бавно от леглото, отдръпвайки се от топлото голо тяло на Джесика, и направи гримаса от силната чувствителност на пениса си.

Тя спеше дълбоко, едната ѝ ръка беше отметната над главата ѝ, а копринената заплетена маса на златисточервената ѝ коса се разливаше около лицето и раменете ѝ.

Огнените мигли хвърляха сянка върху бузите ѝ. Лека руменина обагреше лицето ѝ, а меките розови устни бяха леко разтворени, докато дишаше бавно.

Съвършено оформените ѝ закръглени гърди се надигаха и спускаха с всеки дъх и изкушаваха Хоук почти непреодолимо. Само едно негово действие и разгонването можеше да започне още сега. Просто трябваше да наведе глава, да поеме едно от нежните зърна в устата си и да го засмуче бавно и леко, без да я събуди.

Хормонът на чифтосването щеше да докосне чувствителната плът, да проникне в нея и бавно да навлезе в организма ѝ. В рамките от дванадесет до двадесет и четири часа Джес щеше да се нуждае от него така, както от въздуха, който дишаше.

Но колкото и да я желаше, колкото и да жадуваше за нея, не можеше да ѝ причини това.

Хоук тръсна глава, обърна се и се отправи към банята. Студеният душ нямаше да помогне на твърдия му пенис и той го знаеше. Само щеше да измъчи чувствителната плът, но Хоук трябваше да се приготви за предстоящия ден.

Пристъпи под струята и почти изстена от усещането на водата по плътта му. По дяволите, щеше да постави личен рекорд за най-бързо вземане на душ.

Грабна бутилката с шампоан, бързо го втри в косата си, изплакна я, след което изстиска сапун върху кърпата за баня и изми тялото си.

Бързите, силни движения на кърпата бяха изтезание за възбуденото му тяло. Коприненото плъзгане на пяната по пениса и надолу по краката му беше като адско мъчение.

Изплакна се бързо и издаде въздишка на облекчение, когато спря душа. Взе една суха кърпа и се намръщи при идеята да се избърше с нея. Проклятие, никой мъж не трябваше да преминава през това, помисли си той. Нито пък жена. Хоук знаеше, че Джесика ще страда, когато разгонването започнеше. Чувствителността на плътта, която нямаше да позволи дори най-лекия допир на нищо друго, освен неговите ръце, неговото тяло.

Беше трудно за техните жени и мъжете Породи вече знаеха това. Бяха предпазливи при избора си на любовници, и когато излезеха в Обществото, обръщаха внимание дори на най-малките признаци, които биха могли да са предизвикани от разгонване. Достатъчно беше, че това им е натрапено от природата, нямаха желание да предизвикват често болезнената възбуда у жените, независимо Породи или не.

Хоук обви кърпата около кръста си, отвори вратата на душкабината и се изправи пред Джесика, която беше седнала на плота в банята и го наблюдаваше.

Тъмносините ѝ очи го огледаха любопитно и се спряха върху доказателството за възбудата му под кърпата.

— Бил си твърд цяла нощ — каза тя тихо.

Хоук отвърна поглед от нея и тръгна към мивката, където беше оставил чисти дрехи.

— Няма ли да ми отговориш?

— Какво значение има, Джес? — Погледна я в огледалото, видя подозрителност в изражението ѝ и едва не простена при следващия въпрос.

— Разгонването те засяга така или иначе, нали? — В тона ѝ имаше разбиране, както ѝ нотка на съжаление.

— За мен не е толкова лошо, колкото ще бъде за теб — сви Хоук рамене, сякаш нямаше значение, макар че нуждата го разяждаше. Бе като киселина във вътрешностите му и разкъсваше корена на самоконтрола му.

— Защото ти си обучен да издържаш на болка. — Това не беше въпрос. Беше констатация и малко или много истина.

— Доста. — Породата ѝ хвърли поглед, пълен със самоирония. По дяволите, той можеше да се опитва да се надсмива на това, но само щеше да влоши нещата. — Бяхме тренирани да издържаме на много неща. Може би това е станало наша втора природа.

Джес сведе глава за миг, преди да погледне към душа, сякаш отчаяно търсеше начин да промени темата.

— Ще ме нарани ли това? — Когато вдигна глава, в погледа ѝ имаше нервност. Хоуп, Фейт и Чарити не казаха нищо за болка.

Хоук по-скоро би отрязал пениса си, отколкото да ѝ причини болка.

— Само липсата на секс боли, Джес — обеща той. — След като разгонването започне у теб, ти гарантирам, че изобщо няма да се притесняваш за болката — намигна ѝ, опитвайки се да смекчи информацията.

Но не проработи.

Джесика сведе очи и се вторачи в керамичния под в банята.

— Хей — Хоук побутна ръката ѝ със своята, — Бъдни вечер е, нали помниш.

Младата жена надигна очи и го погледна, хапейки долната си устна.

— Улф и Хоуп организират парти в комуникационния център тази вечер. Хубава храна в големи количества, малко танци, няколко питиета. — Хоук вдигна вежди. — Искаш ли да дойдеш с мен?

— Бих искала — на лицето ѝ разцъфна усмивка, — наистина бих искала, Хоук.

Мъжът се наведе, целуна върха на главата ѝ и се отдръпна бързо.

— Добре. Ще тръгнем от тук към шест. Дотогава облечи някакви топли дрехи. Има няколко неща, които трябва да направя днес, и помислих, че може да ти хареса да дойдеш с мен.

— Какви неща? — Джес наклони глава и го погледна с характерно любопитство, което винаги го беше привличало.

— О, разни неща. — Сви рамене, улови я през кръста и я вдигна от плота. — Сега излез, за да мога най-сетне да се облека. Когато приключа, можеш да се върнеш и да се изкъпеш, докато аз приготвя закуска.

Заведе я до вратата и я избута през нея, след това затвори решително. Изкуши се да заключи. По дяволите. Ако не внимаваше,

нямаше начин да ѝ даде времето, от което тя се нуждаеше, за да реши какво наистина иска.

Едва се беше сдържал да не я целуне. Да не я вземе. Жлезите под езика му бяха толкова подути от хормона на чифтосването, че усещането беше почти болезнено. Пенисът му беше твърд като камък, плътта му изгаряше всеки път, щом я докоснеше.

Някои дни беше просто отвратително да си Породата.

Джесика се изкъпа, докато Хоук приготвяше закуска. Изправена под топлата струя, тя плъзна ръце по тялото си, припомняйки си докосванията му миналата вечер.

Беше нежен. Около него витаеше отчаяно желание, но той не направи нищо да започне разгонването, за което Джес знаеше, че жадува.

Нито веднъж устните му не докоснаха нейните, или пък голата ѝ кожа. Не я беше целунал, не я беше близнал. А тя умираше за това.

Облечена в дънки, блузка и пуловер Джесика излезе от банята, седна на леглото и обу чифт дебели чорапи.

Зимата в Колорадо беше особено сурова през последните няколко години. Миналата нощ бяха паднали тридесет сантиметра сняг и според прогнозата се очакваше още толкова тази нощ. Бъдни вечер. Беше пропускала Коледа, откакто бе напуснала дома си на осемнадесет години. Дори преди това на празника му липсваше нещо. Искреността, чувството на чиста обич, когато цялото семейство се събира заедно. През годините, прекарани в армията, тя беше оставала в казармите по време на празниците, предпочитайки самотата пред фалшивия смях и безкрайните партита, на които семейството ѝ я принуждаваше да присъства.

Джес се чудеше дали Коледата с Породите ще е по-различна. Беше чувала за веселите чествания предишните години. За подаръците на Алфа Вълка Улф и неговата половинка Хоуп, за размяната на подаръци между останалите Породи.

Те никога не бяха имали Коледа в лабораториите, така че празнуването сега, както Хоуп ѝ беше казала, беше едно уверение, че действително са свободни да празнуват, да се смеят, да обичат и живеят.

Джесика нахлузи туристическите си ботуши, завърза ги стегнато, изправи се и тръгна към затворената врата.

Закуската с Хоук не беше напрегната, не усещаше стария гняв да се надига вътре в нея.

Храната беше проста — яйца, много бекон за Хоук и нейното любимо кафе, богато на кофеин. Когато приключиха и разчистиха чиниите, той ѝ помогна да облече палтото си и излязоха от къщата.

Няколко Породи, въоръжени с лопати, разчистваха алеите около имението. Други окачваха още лампички. Винаги имаше нещо за вършене в Хейвън и винаги имаше ръце, готови да помогнат.

Никога нямаше боклук по земята, нито безпорядък. Породите бяха много по-чисти от човешките си братовчеди и имаха много по-голямо чувство за чистота.

Дебелото, подплатено с мек хастар палто я пазеше от мразовитата зимна сутрин и ако то не я топлеше, винаги можеше да разчита на ръката на Хоук около кръста ѝ. Той я поведе към очакващия ги рейндж роувър, който бе запален дистанционно от къщата. Помогна ѝ да се качи във високопроходимия автомобил, затвори вратата ѝ, след което заобиколи и седна на шофьорското място.

Младата жена забеляза, че той не носи палто. Тънки кожени ръкавици покриваха ръцете му, иначе носеше само дънки, ботуши и тъмносиня фланелена риза с тениска под нея.

Породите не усещаха студа толкова лесно, колкото обикновените хора, помисли си тя с леко чувство на завист.

— Къде отиваме? — попита, когато Хоук обърна автомобила в обратна посока и подкара към главната улица, водеща към Съединението на Вълчите породи.

— Ще ти покажа. — Дари я с палава усмивка, след което отмести едната си ръка от волана и улови пръстите ѝ, отпуснати върху бедрото ѝ.

Джес погледна към облечената в кожа ръка и се изненада от топлината, която усещаше през ръкавицата.

Не би трябвало да бъде така. След една година без него — година, прекарана в ограничената скучна малка килия, без да го вижда, без да чува за него — не би трябвало да се чувства така. Не би трябвало да изпитва тези емоции, които бушуваха вътре в нея, препускаха във вените ѝ и разпалваха женствеността ѝ като вътрешен огън, който не може да бъде потушен.

— Можеш просто да ми кажеш. — Сърцето биеше силно в гърдите ѝ и тя не се съмняваше, че Хоук може да надуши възбудата ѝ.

— Ако ти кажа, тогава няма да е изненада. — Устните му отново се разтегнаха в усмивка, а златните му очи бяха пълни с обещание.

Джес си спомни онези дни преди нападението над Хейвън преди повече от година, когато Хоук щеше да я дразни с изненадващи обяди в малкия парк зад управлението или с бонбони, които бяха наслада за вкусовите ѝ рецептори.

По това време тя не разбираше, че той я ухажва, а сега се чудеше как е могла да не забележи.

— Затвори очи заради мен.

Джес се обърна и го погледна учудено.

— Да си затворя очите? — Започваше да ѝ става забавно. —
Защо?

— За да мога да правя с теб каквото си искам. — Хоук вдигна вежди многозначително, след което се засмя. Звукът погали еротично сетивата ѝ. — Просто затвори очи, Джес. Обещавам, че ще ти хареса.

Младата жена затвори очи. Устоя на изкушението да надникне, защото обичаше изненадите. Винаги ги беше обичала.

— Какво си намислил, Хоук? — попита, когато усети как рейндж роувъра взе няколко завоя. В началото мислеше, че знае къде се намират, но сега не беше толкова сигурна.

— Само още няколко минути — обеща Хоук.

Със затворени очи сякаш долавяше по-фините нюанси на гласа му. Почти нервност. Сигурно грешеше, реши тя. Хоук никога не беше нервен. Винаги беше уверен и контролиран.

— Работих върху нещо през изминалата година. — Мъжът се покашля, когато скоростта на автомобила намалая. — Докато ти беше затворена, а аз имах свободно време, имах нещо, което исках, нещо, което трябваше да направя.

Роувърът спря.

— Хоук? — прошепна Джесика задъхано.

— Не още. — Пръстите му докоснаха клепачите ѝ изключително нежно. — Знаех, че си моята половинка, Джес. Знам, че е трудно да ми простиш, задето стоях далеч от теб. Знам, че беше ядосана, и не те виня.

Тя разтвори устни да каже нещо, но върховете на пръстите му ги докоснаха.

— Само една минута — помоли я той. — Това беше единственият начин да докажа, че не си предател. А знаех, че не си. Вярвах в теб, Джес, но знаех, че никога няма да бъдеш приета от глутницата, които са част от Хейвън, ако не е доказана невинността ти.

В това имаше смисъл. Част от нея дори го беше разбрала и се беше съпротивлявала срещу тази идея през месеците, в които беше в клетката.

— Направих всичко възможно да се чувстваш удобно.

Така беше. Имаше топли завивки, домашно приготвена храна, плътни дрехи.

— Да не ти е скучно.

Бяха ѝ донесени списания, книги, телевизор. Нещо повече — скицник, моливи, акварели. Джес обичаше да скицира и рисува и ѝ бяха донесени всички инструменти за това нейно хоби.

— Погрижих се всички да разберат, че аз стоя между теб и смъртното наказание.

Това тя не го знаеше.

— Обаче исках да ти дам повече. — Гласът му омекна още. — Вече можеш да отвориш очи, Джес.

Младата жена отвори очи и зяпна шокирано. Там, на брега на планинското езеро, до което обичаше да рисува, се намираще къщата, която бе скицирала толкова много пъти.

Къщата не беше голяма. Не беше показна като тази, която притежаваха някога родителите ѝ. Приличаше на хижа и се съчетаваше добре с другите колиби в имението, но с няколко забележими разлики.

Имаше червен ламаринен покрив, вместо обикновен алуминиев. Беше малко по-голяма, с три спални, вместо с една. За децата, които беше мечтала да има с Хоук. Искаше две. Едно момче и едно момиче. Изглеждаше точно както му я беше описвала, точно както я беше скицирала толкова много пъти.

Имаше люлка на предната веранда и пространство за цветя по цялото ѝ протежение. Къщата беше построена между прекрасни дъбови и борови дървета, обграждащи езерото.

Гледката беше изумителна. Точно както винаги си беше представяла.

— Хоук... — Джес се обърна към Хоук, устните ѝ трепереха от възбуждане.

— Аз не само знаех, че си моята половинка, Джесика. — Ръката му, обвита в кожа, обхвана лицето ѝ. — Знаех, че те обичам. Точно както още те обичам.

И беше истина. Всичко, което беше извършил, всяка жертва, която беше направил, доказваше любовта му.

— Никога не спрях да те обичам — прошепна Джес и една сълза се отрони от окото ѝ.

Тя се наведе напред, окончателното решение беше взето. Знаеше едно — никога нямаше да съжалява. Това беше Хоук. Тя му принадлежеше. Той ѝ принадлежеше.

Устните ѝ се допряха до неговите и Хоук стисна ръцете ѝ изненадано. Езикът ѝ ги докосна и в този миг я връхлетя пристъп на страх. Какво щеше да стане, ако не това искаше той? Ако не беше онова, което очаква?

Но трябваше да бъде. Джес не можеше да допусне да го загуби сега. Не можеше да се откаже да поеме този шанс.

Езикът ѝ облиза устните му. Когато те се разтвориха, Джес наклони глава, контролирайки целувката с експериментална страст. Плъзна език колебливо по неговия, пикантният сладък вкус на диво желание и отчаян глад експлодира по него.

Като че ли вкусът избухна и вътре в него. Джес усети ръката му на тила си и езикът му се притисна към нейния. Хоук простена в устата ѝ и чисто еротична нужда започна да искри помежду им.

Само след секунди Породата натисна седалката си назад, придърпа жената в скута си и пое контрол над целувката. Езикът му се тласна между устните ѝ, те се сключиха около него и го засмукаха в устата ѝ. Нейният го галеше, опияняващият му вкус проникна в организма ѝ и връхлетя сетивата ѝ.

Беше дяволски еротично. Усещането на целувката му, на ръката му, пъхната под дрехите ѝ, на ерекцията му под дупето ѝ, на езика, галещ нейния. Чувствено, сексуално. Усещането на горещото му тяло до нейното, на разтуптяното сърце в гърдите му, тежкото му дишане, дълбокия, неясен мъжки стон на нужда.

Всичко това се смеси и я хипнотизира още преди хормонът на чифтосването да засегне организма ѝ. Джес беше в плен, извиваше се

към него, страдаше за него още преди въздействието на хормона и горещите пламъци на разгонването да започнат да я обхващат.

И тогава нещата наистина станаха интересни.

СЕДМА ГЛАВА

Джесика не беше сигурна как влязоха в къщата. Спомняше си как Хоук я носи с устни, притиснати в нейните; дълбоките, отчаяни целувки бяха изпълнени с пикантния вкус на хормона на чифтосването и желанието, което беше нараствало между тях от деня, в който се срещнаха за първи път.

Любов от пръв поглед. И от втори. И от трети. И още, и още. Сякаш част от нея бе знаела, че е предначертано да са заедно, че са вървели към този момент.

Джесика не успя да види много от къщата. Имаше стълби. Повечето от къщите бяха на един етаж, но тази беше на два. Горният етаж беше таванско помещение, помисли си тя. В средата му имаше огромно легло, покрито с тъмна, плътна покривка. Хоук я пусна да легне върху нея, беше дебела и мека.

Можеше да разгледа къщата по-късно, каза си младата жена. „Много по-късно, надявам се.“

Легнала върху леглото, тя го проследи как се изправя с потъмняло от страст изражение.

Първо трябваше да свали ботушите си. Хоук се протегна надолу и ги издърпа един по един, без да откъсва поглед от половинката си.

Златните му очи бяха впити в нейните — очи, изпълнени с обещание и желание.

Дойде ред на ризата. Копчетата бяха разкопчани бързо и ефикасно, разкривайки внушителния му гръден кош. Джесика почувства как сърцето ѝ засили ритъма си.

Цялото ѝ тяло вече гореше. Беше заради хормона на чифтосването, който пламтеше точно под плътта, и само неговото докосване, неговата целувка можеше да облекчи. Докосване и целувка, които скоро щяха да бъдат нейни. Изцяло нейни.

Сърцето ѝ заби още по-бързо при тази мисъл. Кръвта туптеше, препускаше във вените ѝ и разпространяваше хормона в организма ѝ.

Когато пръстите му се насочиха към тежкия кожен колан, разхлабиха го и разкопчаха металните копчета на дънките, Джес бе готова да се закълне, че за няколко дълги, безценни секунди е загубила способността си да диша.

Хоук плъзна дънките по бедрата си. Освободената дебела и тежка ерекция щръкна напред. Затъпеният връх на тъмния ствол блестеше от влагата на предеякулационната течност. Пламтящата главичка пулсираше и изливаше още от влагата и накара Джес да се надигне от леглото и да протегне ръка.

Копнежът да го докосне, да го вкуси, беше почти непреодолим. Щеше да обвини за това разгонването, обаче знаеше за фантазиите, които владееха съзнанието ѝ повече от една година.

А това беше една от тях.

Нямаше нужда да се притеснява, да се дърпа или да се съдържа. Хоук вече ѝ принадлежеше, както и тя на него. Можеше да го докосва и целува както ѝ харесва.

А това щеше да ѝ хареса.

— Исусе! Джес! — Пръстите му пронизаха косата ѝ, когато езикът ѝ се изви над главичката на члена му.

Същата пикантна топлина, изпълваща целувката му, беше и в изтънчения вкус на пениса. Тя експлодира върху езика ѝ. Джес простена леко, карайки бедрата на Хоук да потреперят от усещането на звука по плътта му.

Пръстите му стиснаха косата ѝ, а бедрата му се стегнаха, докато езикът ѝ облизваше и галеше.

Младата жена се чувстваше опиянена, но знаеше, че това все още не може да се дължи на разгонването. По-късно, може би, но не точно сега. Не още.

Точно сега беше тя. Нейната нужда, нейното желание, нейните фантазии и искаше всяка секунда от тях да продължи вечно.

Джес разтвори уста и обхвана набъбналата главичка, езикът ѝ погали горещата плът и усети струя предеякулационна течност.

Тази течност имаше предназначение да овлажнява и разпалва, а не само просто да носи хормона или възбуждащите качества.

Мъжките Породи бяха доста надарени, особено в широчината. Предеякулационната течност, изливаща се от тях, съдържаше

специален хормон, който отпуска и разхлабва нежната женска плът по време на чифтосването, за да гарантира, че няма да има болка.

— Господи, Джес. Достатъчно! — Хоук я отдръпна от себе си, точно когато тя започваше наистина да се наслаждава на вкуса му, на усещането за него.

Присвивайки очи, Джес застана на колене, сграбчи подгъва на пуловера и на блузката и ги издърпа над главата си, след което ги захвърли на пода.

Искаше да го подразни още малко, но преди да има време, Хоук я бутна назад върху леглото, улови единия ѝ крак, сърчно развърза ботуша и го издърпа. Вторият го последва само след няколко секунди.

Джес не успя да си поеме дори дъх, преди ръцете му да разкопчечат дънките ѝ. Ловко ги плъзна надолу по краката ѝ и я разголи изцяло пред погледа си.

Младата жена се изчерви, докато очите му блуждаеха по тялото ѝ. От лицето до пръстите на краката ѝ, сякаш я изпиваше.

Хоук никога не беше виждал нещо или някой по-възхитителен от Джесика. Стройно стегнато тяло, високи пълни гърди, тъмнорозови твърди зърна.

Като бонбони, помисли си той. Зърната ѝ приличаха на най-сладките бонбони.

Погледът му се премести по-ниско, за да огледа съвършения леко заоблен корем, бледите, обсипани с лунички бедра и нежното, покрито с тънки косъмчета хълмче между тях.

Клиторът ѝ се подаваше от набъбналите, блестящи гънки. Пулсиращ и влажен, той изкушаваше устните и езикът му. Беше мечтал да я вкуси, да зарови устни между бедрата ѝ и да я обладае с езика си.

Мисълта, че най-сетне е негова, най-сетне е в леглото му, караше пенисът му да тупти, гъстата есенция на предеякулационната течност го овлажняваше.

Хоук легна до Джесика. Господи, искаше едновременно да я докосва навсякъде. Да я вкуси навсякъде. Езикът му облиза зърната ѝ, преди да притегли едно от тях в устата си и да го засмуче жадно. Стегнатата малка пъпка стана още по-твърда и гореща. Повтори действията си върху втората и реакцията беше същата.

Обичаше ги. Първо ги засмука нежно, след това малко по-силно. Дразнеше ги едно след друго, докато Джес се гърчеше под него, пръстите ѝ се вплетоха в косата му и я стиснаха, сякаш да го задържат при нея.

Когато Хоук се отдръпна назад и погледна към твърдите зърна, сладкото екзотично ухание на женствеността ѝ привлече вниманието му към долната част на тялото ѝ. Лекият слой от есенцията ѝ блестеше като роса по меките къдрици, покриващи хълмчето, и изкушаваше вкусовите му рецептори.

Породата простена пресипнало и сведе глава. Устните му, леки като шепот, се плъзнаха по тялото ѝ, езикът му облиза корема ѝ, докато я преместваше по-нагоре на леглото и се намести между бедрата ѝ.

Тя бе страстна, отдаде му се с доверие и вродена страст, което го смири и го остави да трепери от желание.

Разтвори краката ѝ още повече и докато гледаше лицето ѝ, езикът му облиза тясната цепка на женствеността ѝ. Вкусът ѝ беше като амброзия. Сладък и див и го караше да стене и ръмжи от опияняващата есенция.

Не приличаше на нищо, което беше опитвал преди. Наркотик, от който не можеше да се откаже. Прекрасен и мощен опият. Плъзна езика си през гъстите сокове и закръжи около твърдата малка пъпка на клитора ѝ. Облиза го, удари го леко и Джес се изви и потръпна от удоволствие.

Тихи, накъсани стонове се откъсваха от устните ѝ, докато го гледаше. Клепачите ѝ тежаха, сините ѝ очи блестяха от насладата. Задъхваше се под ласката на езика му.

Колко време я беше чакал, помисли си Хоук. Но си струваше всеки мъчителен месец. Струваше си безкрайните нощи, за да я има сега, влажна и дива под него, докато той я поглъщаше.

Притегли твърдата малка пъпка на клитора ѝ в устата си и го засмука нежно и непоколебимо. Джес се разтърси, ханшът ѝ се изви, а пръстите ѝ отново се заровиха в косата му.

С ръце под коленете ѝ повдигна краката ѝ по-високо и простена от удоволствие, когато малките ѝ стъпала се отпуснаха на раменете му. Това я остави отворена за него, беззащитна. Езикът му се премести пониско, обиколи потръпващия таен вход на женствеността ѝ, преди да се плъзне вътре с един рязък, гладен тласък.

Соковете ѝ потекоха върху него, когато нежните мускули на влагалището ѝ се стегнаха около натрапника. Джесика извика силно и отчаяно и Хоук се насили да остане неподвижен, само за секунда, колкото приближаващия оргазъм да отпусне вътрешността ѝ.

След това я облиза. Езикът му се раздвижи бавно и спокойно в стегнатата ѝ хватка, извлече сладостта ѝ, карайки ѝ да извика накъсано и вкуси рая.

Колкото повече получаваше от нея, толкова повече искаше. Когато Джес започна да се стяга, да изгаря за оргазъм, Хоук я тласна още по-високо. Докато езикът му се движеше във вътрешността ѝ, пръстите му уловиха дупето ѝ, разтвориха полукълбата, плъзнаха се в тесния процеп и намериха малкият, чувствителен вход там.

Но не го прониза. Масажираше го, потриваше го. Езикът му обладаваше безмилостно вагината ѝ, докато пръстите му стимулираха наситената с нерви зона по-надолу.

Само след няколко секунди той усети как оргазмът ѝ разцъфтя. Тялото ѝ се стегна. Високи, кратки, измъчени стонове излизаха от устните на Джес, след това потръпна конвулсивно и Хоук усети експлозията ѝ.

Джесика можеше да се закълне, че умира. Удоволствието избухна като вълна от светлина и топлина, връхлетя съзнанието и нервните ѝ окончания, след което изригна в утробата ѝ. Подобно на електрически пипала прониза цялото ѝ тяло и я запрати право в нажежения център на слънцето, откъдето не можеше да избяга. Избухваше отново и отново, докато тя не се разпадна на късчета, носещи се по дивия вятър.

Но Хоук не беше приключил. Докато тя се мъчеше да си поеме дъх, той се откъсна от женствеността ѝ и се настани върху нея. Краката ѝ паднаха от двете страни на бедрата му.

Главичката на пениса му се настани срещу нежния отвор на вагината ѝ и младата жена изскимтя в очакване.

— Сладката ми Джес — простена Хоук, като се надвеси над нея, устните му потъркаха нейните, а пенисът му се притисна към вагината ѝ. — Моя любов. Моята половинка. — Последните думи сякаш се откъснаха от него. Главичката на пениса му потъна в нея, предизвиквайки силен, изненадан вик.

Беше удоволствие и болка. Смес от усещания, толкова бурни, толкова неочаквани, че тя заби нокти в раменете му, докато се опитваше да ги осмисли.

— Хоук! — В гласа ѝ имаше нотка на страх. Джес го чу, усети го. Никога не беше преживявала подобно нещо. Никога не беше знаела, че удоволствието може да бъде толкова интензивно, толкова горещо.

— Дръж се за мен, бейби. — Устните му се отдръпнаха от нейните след една кратка, нежна целувка. — Просто се дръж. Всичко ще се оправи.

Ще бъде наред.

Джесика усети устните му по шията си. Той я целуна, облиза я, одраска със зъби чувствителната плът и я подлуди с усещанията, които я връхлетяха.

Докато я докосваше там, penisът му започна да се движи. Отдръпваше се и се притискаше, бавно и спокойно потъваше в нея, докато не достигна преградата на девствеността, от която Джесика не беше успяла да се отърве сама.

Младата жена чу ръмжене във врата си, миг преди Хоук да се отдръпне. Върхът на penisа му спря на входа на вагината ѝ, преди да се гмурне напред.

Джесика изкрещя. Удоволствие и болка избухнаха вътре в нея, когато той разкъса последното доказателство за невинността ѝ. И все пак не беше навлязъл целия. Плъзгаше се напред-назад. Дебелата плът галеше нервни окончания, така чувствителни, така отзивчиви, че тя не можеше да направи друго, освен да повдигне ханша си, вкарвайки го дълбоко, въпреки огнената тръпка, пронизала гръбнака ѝ.

Беше толкова хубаво. О, господи, нищо не можеше да се сравни с това. Толкова горещо. Толкова много удоволствие.

Джес произнесе името му, опита се да извика, но звукът излезе приглушен, защото се бореше да диша, да поеме твърдата плът, която я пронизваше.

Гърчейки се под него, тя изкрещя, стисна с бедра кръста му и отметна глава назад, когато той се тласна докрай във вътрешността ѝ.

— Сладка Джес... — Стонът му прозвуча като дрезгаво ръмжене. — Моята сладка Джес. Моята половинка.

Тогава Хоук се раздвижи. С резки, силни тласъци я разтваряше, разтягаше я, докато тя не пламна, болеше я и все пак умоляваше за

още. Нищо не изглеждаше достатъчно. Искаше го по-бързо, по-силно. Искаше зъбите му да драскат шията ѝ, искаше да умре в прегръдките му, точно както сега, потопена завинаги в насладата.

Дълбоките енергични движения я докарваха до лудост. Оргазмът ѝ беше толкова близо, усещаше го и я болеше от нужда да се гмурне в него. Бедрата ѝ се стегнаха около ханша му, докато Хоук я обладаваше страстно.

Всеки отчаян тласък я издигаше по-високо, по-силно, докато Джес се закле, че срещна слънцето. Избухна толкова ярко, че когато Хоук прониза рамото ѝ със зъби и се заби дълбоко във вагината ѝ с един последен тласък, тя изкрещя.

Когато усети как влагалището ѝ се разтяга, избухването на спермата му вътре в нея и затъпената, твърда издутината в средата на пениса му, Джесика забрави смисъла на думата екстаз. Не просто изпита оргазъм, тя стана наслада.

Приливът на усещания, който връхлетя нервните ѝ окончания, беше чист екстаз. Те бяха нажежени до бяло, електрически, заредени с такава страст, толкова много удоволствие, че Джес имаше чувството, че лети, че потъва в океан от усещания, който нямаше начало и край.

Младата жена знаеше какво е това. Подутината в средата на пениса му го заключваше вътре в нея, позиционираше главичката да се излива към утробата ѝ, осигурявайки максимален шанс спермата да намери плодородна почва.

Да знае какво е това и да го изпита бяха две различни неща. Преживяването беше страх, екстаз, прилив на възторжено удоволствие. Обвързване. Смесница от чувство, емоция и знание.

Джес принадлежеше на Хоук, както и той на нея. Не знаеше това преди. Но сега... Сега Джесика го осъзнаваше ясно в душата си. И вече знаеше защо Хоук я беше предупредил, че няма връщане назад. Не беше просто разгонване. Беше това. Удоволствие, към което ще се пристрасти. Нужда, от която никога няма да може да избяга. Мъж, когото ще обича до последния си дъх.

ОСМА ГЛАВА

Часове и една капсула хормон по-късно Джесика пое дълбоко въздух и поглади бедрата си, наслаждавайки се на тънката тъмносиня кадифена рокля, която беше избрала за партито по случай Бъдни вечер.

Дългите плавни линии на дрехата се спускаха до върховете на подходящите обувки с високи токове, а цветът подчертаваше очите ѝ.

Прибра косата на главата си, закрепил я с фиби, на които проблясваха кристални камъни, и си сложи лек грим. Хоук беше донесъл всичко това от другата къща заедно с дрехите.

Не си беше представяла да присъства на партито, въпреки че се беше подготвила. Имаше малка чанта с подаръци, поръчани по интернет и опаковани внимателно. На печката в кухнята бяха оставени рула, изящни хлебчета и сладки, които бяха взмутили Хоук по-рано.

Джесика се чувстваше развълнувана, разгорещена и изпълнена с очакване. Майка ѝ винаги беше казвала, че Коледа е за децата, и когато порасна, Джес се чудеше дали не е истина.

До тази вечер. Вече не се чудеше. Чувствата на вълнение и очакване, които сякаш се излъчваха от Хейвън, бяха заразителни.

Младата жена излезе от банята, прекоси спалнята, насочвайки се към големите прозорци, които гледаха към поляната отпред къщичките от другата страна на тесния павиран път.

Двама войници Породи стояха отстрани до пътя и се смееха заедно други двама, които идваха право от къщата срещу тяхната с Хоук.

Нямаше много колиби в малката общност Хейвън. Може би две дузини, някои с една спалня, други с две. Много от тях бяха обитавани от две или повече Породи. Характерът на глутницата беше оцелял извън лабораториите. Мъже и жени често обитаваха една колиба, не като двойки, а заради близостта, която съжителството им осигуряваше.

Силата на числеността, така ѝ беше казала д-р Армани веднъж. Породите толкова вярваха в силата на числеността, че внимаваха

винаги да бъдат в глутница или по двойки. Точно както в дивата природа.

Джес докосна с ръка стъклото, докато наблюдаваше как войниците си помахаха за сбогом и се разделиха всеки по пътя си. Двама от тях поеха по улицата, очевидно на патрул, докато другите двама се върнаха в къщичката.

Снегът все още се сипеше по улицата и разстиляше девственото си наметало около имението, където като че ли Породите се колебаеха да се оттеглят, освен когато това бе необходимо. В дворовете нямаше снежни човеци, снегът до голяма степен беше недокоснат, а Джес още можеше да види бой със снежни топки. Каквото и да липсваше, не можеше да помрачи коледния дух, който тя не беше очаквала. Можеше да се закълне, че е чула дори коледни песни по-рано през деня.

Поклати глава при мисълта някои от Породите със строги лица да пеят коледни песни. Взе малката кадифена дамска чанта от леглото, извади миниатюрния 22-ри калибър деринджър с пет патрона от сака, който Хоук беше донесъл от колибата ѝ с другите неща, и го сложи вътре.

Породите знаеха, че тя има пистолет. Или поне някои от тях. Малкото оръжие беше прибрано заедно с другите ѝ неща, когато беше арестувана.

Беше по-малко мощен от револвер, но от близко разстояние можеше да нанесе сериозни щети. Вече не ѝ беше позволено да носи редовно оръжие, или поне не ѝ беше върнато издаденото ѝ от военните, така че предполагаше, че за момента ѝ е забранено.

За момента. Имаше намерение да се увери, че оръжието ѝ е върнато заедно с работата. Веднага след като д-р Армани се увери, че няма шанс наркотика, който ѝ беше даван, да е все още в организма ѝ, щеше да поиска поста си обратно.

Дотогава имаше да украсява и обзавежда дом. Хоук беше осигурил основните неща. Голям матрак и пружинена рамка, но не и истинско легло. Гардероб да закачат дрехите си, бар столове до плота. Къщата до голяма степен беше празна и Джес вече имаше идеи как да я запълни.

— По дяволите, приличаш на ангел.

Джес се завъртя, усещайки ласката на роклята, когато тя се оплете около краката ѝ, за да погледне Хоук изненадано.

Гласът му беше нисък и дрезгав от копнеж, с нотка на нужда, която сякаш се насочи към нейното тяло.

Облечен в тъмни дънки, черна риза и ботуши, с коса все още влажна от душа, пригладена назад, той самият изглеждаше като тъмен ангел. Чувствен, възбуждащ и порочен. Толкова еротичен, че караше всяка зряла жена да изпитва безсрамен глад.

Джесика беше виждала това неведнъж. Жените, Породи или не, само след един поглед към грубото красиво лице, стегнатото мускуесто тяло и дълбоките златни очи, го пожелаваха.

— Ти също изглеждаш дяволски добре. — Тя се усмихна, изведнъж почувствала нервност. Дланите ѝ се изпотиха, когато една гореща вълна я връхлетя между бедрата.

Уау. Хормоналното лечение, което д-р Армани беше направила за нея, очевидно не вършеше работа както трябва. Един поглед към Хоук и всеки женски хормон в тялото ѝ се изпъваше от нужда. Това беше хаотична смес от възбуда, безпокойство и чисто вълнение.

Не можеше да вини за това разгонването. Беше се чувствала по този начин преди Хоук да я докосне, преди да я целуне.

Джесика беше говорила задълбочено с д-р Армани през изминалата година за разгонването и беше започнала да се чуди дали това не е просто повишена възбуда. По-голямо обвързване. Дали природата просто не гарантираше, че тези, които се влюбят, ще са привлечени по-бързо, ще бъдат обвързани по-здраво, за да осигурят оцеляването на вида.

— Готова ли си? — Хоук протегна ръка към нея. Голяма, способна, силна ръка. Мазолеста и мургава, сякаш цялото му тяло имаше постоянен загар.

Джесика се приближи към него бавно и му позволи да улови ръката ѝ и да я поведе към вратата на спалнята.

— Сложи ли подаръците в роувъра? — попита тя, опитвайки се да успокои нервността си. Не беше ходила на парти от години. Не и откакто баща ѝ се отказа да я принуждава да присъства на скучните малки тържества, които той и приятелите му организираха няколко пъти в годината.

— Подаръците са в роувъра — увери я Породата. — Хлебчетата и десертите са опаковани добре и са на задната седалка до тях.

— Добре. — Джесика преглътна тежко, докато слизаха по стълбите от естествена дървесина към фойето. — Сигурен ли си, че трябва да идвам и аз?

Тя не беше толкова сигурна. Беше известна като предател, независимо от причината. Как би могла някоя Порода да ѝ има доверие сега?

— Абсолютно съм сигурен. — Хоук спря в долния край на стълбището, взе дългото палто в тъмносиньо и черно, което подхождаше на роклята ѝ, и го наметна на раменете ѝ. — Тревожиш се прекалено много, Джес. Всичко ще бъде наред.

— Лесно ти е да го кажеш. — Тя облиза устни, преди да прехапе долната и да го погледне. Притеснението започваше да стяга гърдите ѝ. — Не мога да обвинявам никого, ако не ме иска там, Хоук. Не си прилагал сила, нали?

Леката усмивка, която изви устните му, беше малко развеселена.

— Не мога да принудя никого за това, половинке — увери я той. — Ако Улф ти нямаше доверие да бъдеш там, тогава нямаше да бъдеш.

Това беше вярно. Джес пое дълбоко въздух, изпъна рамене и си вдъхна кураж за предстоящата вечер.

Познаваше Хоуп, половинката на Улф. Познаваше също така Фейт и Чарити, половинките на най-близките му приятели. Знаеше също Аманда Беър, дъщеря на бившия президент и половинка на Койотска порода. Беше срещала Аня Делгадо няколко пъти, половинката на Койотския Алфа водач. Познаваше жените на влиятелните в този свят. Смяташе, че могат да бъдат дори приятелки.

— Притесняваш се прекалено много — увери я Хоук, когато напуснаха къщата и излязоха на студения нощен въздух.

Поведе я бързо към Роувъра, помогна ѝ да се качи, след което заобиколи към шофьорското място. Джесика стискаше ръце здраво в скута си.

Знаеше, че Хоук усеща нервността ѝ, но не можеше да се съдържи. Никога не я бяха приемали, докато не беше дошла тук преди две години. През първата, когато беше работила заедно с Породите, беше започнала да мисли, че е намерила това приемане. Докато неволно и несъзнателно бе дала на баща си информацията, от която той се нуждаеше, за да нападне Хейвън по най-лошия начин. Беше му дала местоположението на дома на Алфа Вълка, както и тези на втория

му командир и на шефа по сигурността. Местоположения, които бяха пазени в тайна с основание, защото животът им беше в опасност.

Придвижването до комуникационния център беше бързо. Хоук спря Роувъра пред огромните двойни врати, откъдето излезе една млада Порода и тръгна към шофьорската врата. Хоук слезе от автомобила и тръгна бързо към вратата на Джесика.

Тя пое ръката му и му позволи да я поведе към павирания вход и да я въведе във вътрешността на сградата.

В горната, надземна част на управлението имаше големи стаи, кухня и различни работни офиси. Подземната част, подсилена и почти недостъпна, представляваше огромна отворена площ.

Присъединителните церемонии, както наричаха браковете в Обществото на Породите, често се сключваха там. Натам се втурнаха половинките, когато Хейвън беше атакуван. Там се провеждаха доста важни срещи.

Хоук я поведе към големия асансьор и въведе своя код за сигурност. Вратите незабавно се затвориха и двамата бяха пренесени бързо няколко етажа под земята. Озоваха се в широк коридор, където се движеха хора и Породи. Присъстваха няколко репортери, но не бяха допуснати фотографии. Породите високо ценяха личния си живот, без значение дали бяха от котешки или кучешки род.

— Почти трепериш — обвини я Хоук тихо.

— Не се справям добре на партита. — Джесика вдигна глава и изпъна рамене, когато минаха покрай няколко Породи войници, които я бяха ескортирали до килията в деня, в който беше арестувана.

— Ще се справиш чудесно — увери я той. Секунда след това влязоха през широките двойни врати в главната зала. Хоук ѝ помогна да свали палтото си и го подаде на един отзивчив прислужник. Човек.

Койоти и Вълци общуваха заедно на фона на коледна музика под ярките, разноцветни светлини. В единия край на помещението имаше огромна елха, пицно украсена и с подредени под нея подаръци.

Улф Ганър стоеше близо до ярко оцветеното традиционно дърво заедно с Хоуп, неговата половинка. Хоуп, с леко азиатските си черти и дребен ръст, беше облечена в коледно светлозелено. Черната ѝ коса падаше до раменете ѝ като копринена панделка и ѝ предаваше почти царствен вид.

Улф, много по-висок и широкоплещест, стоеше с ръка, обвита около раменете ѝ, и се засмя на нещо, казано от друга Порода. Чупливата му черна коса беше изтеглена назад и завързана на тила му. Както повечето мъже, беше облечен в черно, с тъмна сребърна копринена лента, простираща се от рамото през гърдите към кръста му, показваща ранга му на Алфа Вълк.

Много от мъжете също носеха ленти. Различни цветове, издържани в синьо или сиво. Вторият по ранг носеше светлосива, шефът по сигурността — тъмносиня, а по комуникациите — сребристосиня.

Жените, както гости, така и Породи, бяха облечени в дълги, екстравагантни рокли. За вторите това беше шанс да бъдат жени, а не войници.

— Виждам, че най-накрая я накара да се присъедини към нас, обикновените смъртни. — Ашли Тру се приближи към тях, подигравателната ѝ усмивка свари Джесика неподготвена.

— Беше изпитание — призна Хоук, придърпвайки половинката си по-близо.

— Той е изпитанието — влезе в тона ѝ Джес. Всъщност се радваше да види Ашли сега, когато не ѝ беше бодигард.

— Повечето мъже Породи са — въздъхна другата жена с преувеличено търпение. — Примиряваме се, доколкото можем.

— Бъди добро хлапе или ще кажа на твоя Алфа за спа процедурите — предупреди я Хоук. — Чух, че си взела пълен пакет днес.

Усмивката на Ашли засия и тя бухна платиненорусите си къдрици, прокарайки блестящите си нокти през тях.

— Дел Рей обича да ме глези, Хоук. Пък и няма да те послуша.

— Хлапачка — засмя се Хоук отново.

— Винаги — съгласи се Ашли. — Сега върви да намериш Улф. Преди малко питаше за теб. Аз отивам за още пунш.

Тя изтрака бързо с токетата, на които не би трябвало да бъде възможно дори да стои права.

— Тази жена е напаст — промърмори Хоук, докато си проправяха път през гостите.

— Но е симпатична. — Ашли, сестрите ѝ Шароун и Ема, Койотската половинка Кита, и половинката на Алфа Койота, Аня,

винаги бяха мили с нея. Беше забелязала това, докато беше под тяхната защита.

— Тя е дявол. Превзета малка кокетка през деня, а когато нощта падне, кълна се, че е една от най-суровите, смъртоносни Койотски породи, създавани някога.

Но не бяха ли създадени всички Породи да бъдат такива? Те бяха обучавани да са готови, когато трябва, и да убиват перфектно, ефективно, когато им бъде наредено.

Отидоха до елхата и Хоук остави голямата торба с подаръци до останалите, преди да насочи Джесика към мястото, където стояха Улф и Хоуп Ганър и Джейкъб и Фейт Арлингтън.

— Улф, Хоуп, Джейкъб, Фейт — Хоук им кимна и притегли Джес по-близо, — мога ли да ви представя моята половинка и бъдеща съпруга Джесика Рейнс?

Джес почти замръзна шокирано, когато всички около тях замлъкнаха. Започна да се страхува, когато черните очи на Улф се насочиха към нея. Той беше внушителен, показваше малко емоция, не приемане или отхвърляне. Ноздрите му пламнаха, докато поемаше нейното ухание.

Джесика знаеше, че той може да подуши комбинацията от нейния и аромата на Хоук, които се бяха смесили с разгонването. Можеше също така да подуши и страха ѝ. Но щеше да усети и съжалението, болката и желанието ѝ да е знаела какво правят родителите ѝ и колко искат да унищожат Породите, нали? Дали всичко това се съдържа в една миризма? Силно се съмняваше.

— Направил си добър избор, Хоук Естебан. — Ръката на Улф се отдръпна от рамото на половинката му и стисна тази на Хоук. — Една красива и лоялна половинка и за мен е удоволствие да я приема в нашата глутница.

Джесика примигна. Сигурно не говореше за нея, нали?

— Джесика, ако се съмнявахме, че ти можеш да ни предадеш, щяхме да те убием още преди Хоук да има възможност да предяви претенциите си към теб — каза ѝ Улф, когато тя се взря в него. — Въпросите се нуждаеха от отговори, а лоялността ти трябваше да бъде доказана, а не просто да вярваме в нея въпреки доказателствата. Благодарим ти за търпението и преди всичко за благоволенieto, което

показа по време на затвора, за да ни дадеш време да докажем невинността ти, както и връзката с твоята половинка.

Джесика поклати глава бавно.

— Какво благоволение, Алфа Ганър? — прошепна невярващо.

Устните му се извиха в усмивка.

— Не хвърли нищо по нас въпреки месеците на разпити. Никога не заплаши да се обадиш на властите, въпреки че можеше. И нито веднъж не настоя за правата си. Правото на съд, вместо затвор по време на разпитите. Това беше благоволение.

Младата жена поклати глава отново.

— Беше вина — прошепна тя. — Как бих могла да отрека стореното, въпреки че не можех да обясня защо съм го направила, или да спра действията, дори когато се случваха?

— Ти спаси моята половинка, както и тази на Джейкъб, въпреки наркотика, налагащ се над волята ти — каза той нежно. — Това се нарича кураж и сила. Ние се нуждаем от тази сила, за да посрещнем бъдещето си. Ти си част от бъдещето на Хоук и следователно част от нашето. Добре дошла в нашата глутница.

Улф кимна кратко с уважение и приемане. Не можеше да я прегърне, не можеше да стисне ръката ѝ. Никоя Порода нямаше да се осмели дори да се докосне до нея по време на разгонването, особено в тази първа, най-силна фаза, в която се намираше тя сега.

Беше приета. С думите и действията си Улф беше дал благословията си за връзката ѝ с Хоук и оттам и благословията на глутницата.

— Танцувай с мен — привлече я Хоук в прегръдките си, въпреки че тя все още беше зашеметена от изказването на Улф.

Тя беше част от глутницата, част от едно семейство. Глутницата беше като едно голямо семейство, приютило Вълци и Койоти заедно, простирайки крилото си над всеки член. Приемане, където те не биха открили никъде другаде. Звукът на бавна балада изпълни залата, когато Хоук я поведе към дансинга. Мигновено възбуда, пращящо електричество и чувство за топлина започнаха да я завладяват. Докато се движеха бавно в ритъма на музиката, с глава, облегната на гърдите му, с неговите ръце, обгърнали кръста ѝ, Джес позволи на приемането, което ѝ беше дадено, да се потопи вътре в нея.

Беше открила дом, беше открила семейство. Имаше хора, които вярваха в нея, дори когато бе изглеждало така, сякаш ги е предала.

— Обичам те, Джесика Рейнс.

Младата жена почти се вцепени в прегръдките му, когато Хоук прошепна думите в ухото ѝ. Вдигна глава и го погледна, устните ѝ се разтвориха, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Винаги към те обичала, Хоук Естебан — отговори тя, гласът ѝ беше тих и потрепващ. — От мига, в който те срещнах.

Той беше бъдещето ѝ, той беше сърцето ѝ.

Хоук наведе глава и потърка устните ѝ със своите, наелектризиращата ласка едва не я накара да простене. Усети лека следа от пикантната есенция на целувката му. Вкус на страст, нужда, желание и глад. Вкус, който само подклаждаше нейните.

— Скоро — обеща той и обърна глава, за да докосне ухото ѝ с устни. — Скоро, половинке.

Скоро. Тази нощ. Когато се върнеха в техния дом, когато пристъпеха обратно в огъня, който чакаше да пламне между тях.

Скоро щеше да го има. Неговото докосване, неговият танц и невероятното осъзнаване, че наистина има бъдеще.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Беше нощ само за любов. Дори по време на партито освен коледното настроение, размяната на подаръци и смехът, имаше една топлина и интимност, които свързваха Джесика и Хоук.

Дискретни усмивки, докосването на ръката му, знанието, че сексуалната нужда нараства и в двамата им. Когато кожата ѝ започна да настръхва от усещане и чувствителност, Хоук я хвана за ръка и я поведе към Улф и Хоуп, за да се сбогуват.

Всеки, който ги гледаше, щеше да разбере защо си тръгват и какво ще се случи тази нощ. Освен факта, че бяха Породи, те можеха да подушат разгонването. Джесика знаеше, че всяко докосване, всеки откраднат поглед един към друг, ги издава.

Обратният път до къщата им премина в мълчание. Краткото разстояние беше изпълнено с магия. В примигващите светлини, в топлината, простираща се между тях. Когато спряха на алеята, Хоук заобиколи автомобила, отвори вратата и вдигна Джес на ръце.

Тя не можеше да говори. Гърлото ѝ се сви от емоция, когато Хоук отвори входната врата и вместо да тръгне към горния етаж, той се насочи към всекидневната.

Преди да излязат за партито, стаята беше празна, а сега там имаше елха и застлан с коприна матрак, който ги очакваше.

Лампичките на елхата светнаха, когато двамата влязоха в помещението. Синьо и златно. Цялото дървче светеше в синьо и златно. Имаше само лампички, без украшения, но в основата имаше малка кутия с весела опаковка.

— Какво е това? — прошепна Джесика, когато Хоук я отнесе до матрака и я пусна върху плътната копринена покривка.

— Това е нашата първа Коледа.

Хоук се взря в блестящите ѝ очи. В тях имаше сълзи. Джес гледаше дървото, сякаш никога преди не беше виждала такова, точно както той беше гледал първата елха, която Улф и Хоуп бяха украсили за първата Коледа в Хейвън преди няколко години.

Там, на фона на цветовете, които Хоук беше избрал за тяхното семейство — нейните сини очи и неговите златни — той я проследи как се протегна и докосна с треперещи пръсти една от малките лампички. Златна. Неговият цвят.

— Хоук — прошепна името му с треперещ глас, обърна се и се вторачи в него сякаш току-що ѝ беше дал най-ценния дар на света.

Мъжът преглътна тежко, гърлото му се беше свило от емоция. Това беше най-трудното, с което трябваше да свикне, помисли си той. Толкова много емоции, докато преди беше чувствал толкова малко. Лабораториите ги бяха изтръгнали от Породите. Войниците и учените ги пребиваха, вледеняваха ги и в някои случаи убиваха, за да се отърват от онези, които не можеха да скрият чувствата си.

Хоук беше оцелял. Беше прикривал всичките си емоции, понякога дори от себе си. Не го интересуваше нищо друго, освен оцеляването на Породите като цяло, и след неговото бягство това бе станало основната му цел.

Допреди Джесика.

Сега, загледан в кадифените дълбини на очите ѝ, той разбра, че ще умре, ще убие, ще се отрече дори от расата си заради тази жена.

— Това е първият ми подарък за теб — вдигна малката кутия, оставена под елхата, и я подаде на половинката си.

Лекото докосване на пръстите ѝ по неговите беше като близване на пламък. Хоук усети вибрацията точно под кожата ѝ, подуши възбудата и следа от нуждата, която я изпълваше. Също така можеше да усети любовта, излъчваща от нея. Никога преди не беше подушвал любов, не и по отношение на себе си.

Можеше да се пристрасти към това ухание.

Гледаше как Джес взе подаръка и бавно развърза панделката, която беше завързал около малката украсена кутийка. Тя се освободи лесно, позволявайки ѝ да отвори капака.

Бръкна вътре и извади малката фигурка. Fino изработен ангел с червена коса, сини очи и порцеланово тяло. Облечен с дънки и пуловер, с боси крака. На гърба му бяха закрепени кристални крилца, а на главата — блестящ ореол.

В краката му стоеше прекрасен сив вълк, чиито златни очи го гледаха с обожание. Намирането на художник, който да създаде

исканото от Хоук, със сигурност не е било лесно. Деликатното украшение за елха беше изработено само за няколко седмици.

— Боже мой — прошепна Джесика и вдигна поглед към Породата. Пръстите ѝ приютиха фигурката в дланта ѝ. — Хоук, прекрасна е.

— Не толкова, колкото теб. — Трябваше да прочисти гърлото си, преди да продължи: — Това е първото ни украшение, Джес. Нашата първа Коледа заедно.

Хоук улови ръката ѝ, вдигна пръстена от позлатено дърво на гърба на ангелчето, след което ѝ помогна да се изправи и насочи ръката ѝ към елхата.

Там, в центъра ѝ, той прикрепил пръстена на едно клонче и се загледал как сини и златни светлинки проблясват около него.

След това сложи ръце на раменете на Джесика, обърна я към себе си, устните му докоснаха нейните и прошепна една молитва за бъдещето им.

Миг по-късно всичко потъна в мрак.

Джесика чу приглушения стон на Хоук. Но не от удоволствие или възбуда. Звукът беше толкова странен, така животински, че тя отвори очи, въпреки че той я дръпнал към матрака.

Направо си беше падане. Не както мъж поваля жена, за да продължи с удоволствията, които заемаха мислите и на двамата. Беше пълно падане, ръцете му все още бяха обвити около нея, и той някак си успя да я плъзне под тялото си, въпреки че Джес усещаше, че почти е загубил съзнание.

— Хоук! — изкрещя тя и натисна много по-едротото му тяло, опитвайки се да го отмести от себе си и да разбере какво става.

След като успя да се измъкне, тя коленичи и стисна раменете му, когато внезапно беше дръпната за косата и захвърлена на пода.

Падна на ръце, вдигна глава и отметна косата от лицето си, опитвайки се да види нещо в мрака. Над нея падна мъжка сянка.

Устните на мъжа се извиха подигравателно, когато я погледна. Очите му, така познати, някога бяха изпълнени с топлина и приятелство. Едрото му тяло беше здраво, напрегнато от гняв, и Джес можеше да се закълне, че усеща желанието за убийство, излъчващо се от него.

— Тод — прошепна младата жена, гласът ѝ беше дрезгав от предателство и болка.

Тод поклати глава, късо подстриганата му тъмноруса коса проблесна на коледните светлини.

— Мислех те за по-добра, Джес — отсече той. — Никога не бих предположил, че ще станеш курвата на едно куче. — Тя едва не трепна от презрението в гласа му, след което извика, когато той изрита Хоук. Неочакваният силен удар в ребрата не предизвика никаква реакция у половинката ѝ, освен рязко издишване.

Джесика отмести поглед от очите на Тод към оръжието в ръката му. Безшумният автоматичен заглушител Глейсър беше изграден върху стария П-90. Напълно автоматичен, той използваше изгарящи плътта, разкъсващи броня муниции. Един куршум можеше да откъсне ръка или крак. Изстрел в главата, гърдите или гърба беше фатален. Оръжието беше незаконно, Съединените щати бяха поставили забрана за притежанието му преди повече от десет години, а всички продадени вече оръжия и муниции бяха издирени и конфискувани от собствениците.

— Какво правиш, Тод? — Джес съзря с периферното си зрение чантата си. Малкият Деринджър, който носеше там, не можеше да се сравнява с неговото оръжие, но ако успееше да стреля поне веднъж в главата или гърдите му, може би щеше да има шанс. Хоук може би щеше да има шанс.

— Глупава кучка — изсмя се Тод, лешниковите му очи горяха от гняв, когато ритна отново Хоук, преди да закрачи около матрака. — На какво ти прилича? Уверявам се, че ще си платиш за предателството към Бог и твоята страна. Тъпа курва.

Този път изрита нея.

Преди Джесика да успее да се отдръпне, стоманеният връх на ботуша му уцели корема ѝ. Ударът я запрати към ръба на дървото и ѝ изкара въздуха.

Задъхана, тя се опита да се отдръпне от пътя на следващия ритник и извика, когато той уцели бедрото ѝ.

— Луд ли си? — изкрещя тя, едва отбягвайки следващия удар. — Породите ще те убият заради това, Тод.

Тод беше неин приятел. Бяха работили заедно в комуникационния център, бяха преминали заедно основното обучение

и проверките на Породите. Той беше винаги усмихнат, винаги изглеждаше предан на Породите, винаги защитаваше техните права и правото им да живеят сред останалите хора.

— Първо трябва да разберат кой го е направил — засмя се той. — Как мислиш, че се промъкнах зад него, кучко? Как мислиш, че успях да се скрия в къщата, в която той прекарваше всяка свободна минута, стройейки я за теб?

Джесика тръсна глава, за да отметне косата от лицето си, докато се опитваше да открие начин да излезе от тази ситуация. Как беше успял да се промъкне покрай Хоук? И да го извади от строя толкова лесно?

Тод се изсмя отново. Звукът беше грозен, брутален. В него отекваше заплаха и желание да причинява болка.

— Не можеш да разбереш, нали, Джесика? — попита подигравателно. — Предполагам Породите не са ти казали всичко за непосредствената близост и връзките, така ли е?

Всъщност тя знаеше това. Непосредствената близост и връзките се изразяваха в това, когато един човек станеше част от дадена глутница или семейство и мирисът му започваше да се смесва с този на околните членове на глутницата или семейството. Човекът започваше да излъчва не само собствената си миризма, но и тази на областите и на Породите в непосредствена близост.

— Постарах се да стоя близо. — Тод огледа всекидневната. — Носех дървен материал, навъртах се наоколо, говорехме си и се смеехме, докато къщата се строеше. А след това... — Усмивката му стана лукава. — След това влизах вътре възможно най-често, облечен в едни и същи дрехи, като се постарах да бъдат прани заедно с униформите на Породите. — Мъжът поклати глава. — Понякога е толкова лесно да се промъкнеш покрай тях. Затегнаха охраната около нас, когато заподозряха, че си ги предала, но въпреки това не беше достатъчно. Защото аз знаех как да ги заблудя.

Но не беше успял да ги заблуди задълго. Близостта и сътрудничеството само бяха направили миризмата му позната за Породите. Хоук може да беше пропуснал индивидуалният му мирис, смесен с неговия собствен, както и с този на останалите Породи, които бяха влезли в къщата, за да поставят елхата и лампичките, но това не означаваше, че Тод бе в безопасност.

Миризмата му сега беше смесена с тази на оръжието, както и уникалният му аромат, който сигурно беше по-силен заради разстоянието в стаята.

Познанията на Джес по тази тема бяха ограничени, но на Породите — не. Те знаеха как да проследяват враговете си, независимо дали те са били в непосредствена близост и сътрудничество, или не.

— Няма да ти се размине, Тод. — Младата жена поклати глава, но знаеше, че времето ѝ изтича. Можеше да види в изражението му, в стягането на плътта на скулите и челото му, че той подготвя следващия си ход.

Не можеше да стигне до собствения си пистолет.

— Как успя да повалиш Хоук? — Не беше усетила удар по главата му, а със сигурност щеше, ако имаше такъв.

Тод се ухили отново. Усмивката му беше самодоволна и триумфална.

— Шампанското, което му дадох на партито. Имаше опият. Специална малка смес без мирис, без вкус и отнема няколко часа да въздейства на сетивата на Породите. Възползвах се от удобния случай — сви той рамене. — И се увенча с успех.

Успех за него.

— Не искаш да правиш това, Тод — каза дрезгаво Джес и се изправи на крака, олюлявайки се сякаш е замаяна, сякаш ударите и шокът ѝ бяха дошли прекалено много. — Не можеш да унищожиш Породите по този начин. Няма да проработи.

— Ще ми се размине — увери я той. — Те никога няма да разберат, че съм бил аз.

— Не ме слушаш, точно като баща ми — каза остро тя, привидно разгневена. — Начинът да ги унищожиш не е чрез този вид измама. А чрез разгонването.

Тод спря.

— Чифтосването е само слух. — И все пак в гласа му имаше съмнение.

Джесика се изсмя тихо, след което се хвана за ребрата.

— Ще ти простя синините само за миг — каза тя. — Дори ще се опитам да забравя, че си идиот, действащ на своя глава. — Мъжът се намръщи от обидата. — Представи си, ако можеш, че разгонването съществува. Как ще унищожиш Породите?

Очите му се присвиха към нея. О, да, нека съмнението раздвижи малкия ти мозък, помисли си Джес. Тя беше дъщеря на човека, ръководещ Обществото за чиста кръв, част от което очевидно беше и Тод. Дъщерята, която беше в затвора и беше предала хората си. Но той не можеше да бъде сигурен, не съвсем. Никой не беше чул нищо за нея в продължение на една година.

— Ти можеш да докажеш разгонването — предложи той тихо.

— Татко няма да ме чуе. — Джесика поклати глава яростно. — Убийството на половинките им само ще ги вбеси, но те имат зад гърба си подкрепата на много влиятелни политически фигури. Това не е начинът да бъдат победени.

Тод кимна бавно.

— Трябва да накараме хората да се страхуват от тях.

Джес се усмихна одобрително.

— Аз не съм предала хората и страната си. Знаеш, че не бих го сторила. Обичам баща си. Обичам страната си.

— Ти измъкна половинките на Ганър и Арлингтън от капана — обвини я той гневно, но пистолетът му се отпусна и вниманието му се насочи другаде.

— Направих онова, което трябваше — изръмжа Джес. — Разгонването, Тод. Докажи разгонването. Как ще го сториш?

Мъжът облиза устни и я погледна, сякаш започваше да разбира гледната ѝ точка.

— Остави разгонването да поеме своя курс — предложи тя. — След това е бягството. Веднъж да го направя и разгонването да ме обземе, тогава ще имам това, от което се нуждаем, за да унищожим враговете. Доказателство.

Нямаше такава възможност.

— Чифтосана ли си?

— Близко съм. — Джесика прокара пръсти през косата си, имитирайки раздразнение. — Докато ти не реши да си играеш на идиот. Боже, не можа ли да ми дадеш само още няколко дни? Това е всичко, което ми трябва.

Дали подейства? Тод беше подозрителен. Все още я наблюдаваше, сякаш знае, че го лъже, че си играе с него.

— Как мога да ти вярвам? — Искаше да ѝ повярва, защото мисълта най-сетне да докаже, че Породите са заплаха, беше неустоима.

— Никога ли не обръщаш внимание на друго, освен на собствените си безславни малки фантазии? Каж ми, Тод. Някога здрависвал ли си се с някоя от съпругите на Породите? Не си ли забелязвал, че никога не ти позволяват да ги докоснеш? Как само на определени членове на някое министерство им е позволено да бъдат около тях? Казаха ми за разгонването още през първата ми година тук, защото съпругата на Алфа, както и тази на втория по ранг, се сприятелиха с мен. Аз трябваше да подпиша откази и да се закълна във всичко под слънцето, че никога няма да разкрия това. За да го докажа, трябваше да се погрижа един от тях да се чифтоса с мен. — Джес погледна към Хоук привидно отвратена и забеляза лекото трепване на клепачите му.

О, господи, нека се събуди. Нека да се оправи. Тя нямаше идея как да се измъкне от ситуацията. Оставаше ѝ само да говори. Тод беше прекалено далеч, за да мине покрай него, и прекалено подозрителен, за да успее да го изкара от стаята.

— Все пак Хоук трябва да умре — каза Тод, когато тя отново го погледна.

— О, разбира се, убий кокошката, която снася златни яйца. — Джесика извъртя очи. — Откъде мислиш идва разгонването? Не чете ли документите? Хормон, Тод. Хоук трябва да направи всички онези малки „живи“ неща, като да ме целува, да ме чука, опитвайки се да ме заплоди с малки бебета Породи. Все още ли не схващаш?

Младата жена щеше да повърне. Не можеше да повярва, че казва тези неща, че Хоук е там и може да я чуе. Беше се борила толкова дълго, за да се реваншира за онова, което беше сторила против волята си. Сега само доказваше, че може би ги е предала доброволно.

Сякаш можеше да види бъдещето си пред вътрешния си взор. Виждаше как щастието ѝ умира, а животът ѝ става залог. Но ако Хоук оцелееше, ако успееше да се спаси, всичко това щеше да си е струвало.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Хоук подушваше лъжите, които прииждаха от Джесика на вълни. Отчаянието ѝ да накара Тод Бенет да ѝ повярва. Звучеше убедително и когато успя да погледне за миг към лицето ѝ, видя, че също и изглежда така. Неговата Джес играеше ролята на живота си и се бореше да му даде шанс да се съвземе.

Животното вътре в него бавно се събуждаше. Той усещаше как сетивата му се обострят, а силите му се възвръщат. Уникалната му генетика бавно се мъчеше да превъзмогне бариерата, замъгляваща съзнанието му.

Какво, по дяволите, се беше случило? Чувстваше се като ударен с дъска, но знаеше, че няма начин някой да го отстрани толкова лесно.

— Не мога да повярвам, че някой ти е дал заповед да опиташ нещо толкова налудничаво — продължи Джесика с отвратена въздишка. — Наистина, Тод. Твоят неопитен наемник не информира ли групата колко пъти съм била в онази гора, опитвайки се да избягам от това място?

Последва мълчание.

— Групата не знае за това — призна най-сетне Тод. — Аз бях този, който стреля по теб.

— Татко щеше да те убие, ако беше още жив — изплю Джес. — Дори той знаеше, че не трябва да се опитва да ме убие. Знаеше какво се опитвам да направя, просто не беше съгласен. Смяташ ли, че той би рискувал да ме дрогира, ако наистина бяха против него? Наркотикът беше използван, за да ми даде правдоподобно доказателство, а не защото проклетото нещо действително работи. Използвай мозъка си за разнообразие.

Хоук усети как Джес се отдалечи от елхата и отвори очи само колкото да фокусира погледа си, да разбере дали зрението му вече се е възвърнало напълно.

Първото нещо, което видя, беше порцелановата фигура на пода, едното малко кристално крилце лежеше на парченца върху твърдата

дървена повърхност.

Породата трябваше да стисне зъби, за да не изръмжи яростно. Това беше първият му подарък за половинката му, отражение на онова, което той виждаше в нея. Неговият ангел. Красотата, която можеше да укроти звяра в него.

Тод Бенет беше ходещ мъртвец.

— Искан ми се да ти вярвам, Джесика. — Гласът на Тод беше изпълнен със съжаление и надежда. — Историята е добра, трябва да ти го призная. Достатъчно да ме накара да искам да ти вярвам.

— Тогава ме убий — изсмя се тя. — Давай, Тод. Направи най-голямата грешка в живота си. Защото когато го направиш, чичо Крейг ще протегне ръка от затвора и ще извие мършавия ти врат.

Крейг Рейнс. Арестът му беше извършен толкова тихо, че новината дори не бе достигнала до вестниците. Само няколко души знаеха за това. Джес знаеше, защото беше дала на Породите информацията, че и чичо й, и баща й са свързани с Обществото за чиста кръв.

Хоук усети как Тод спря.

— Крейг не е заловен — каза той, но Хоук долови страха в гласа му.

— Не бъди глупак — отсече Джесика, и макар тонът на гласа й да беше твърд, мъжът на пода усети как страхът й нараства. — Крейг стоеше зад заговора за убийството на Породите на коледното парти в Адвърт точно преди освобождението ми. Той беше свръзката ми.

Хоук почти беше готов да се раздвижи. Усещаше как мускулите му се отключват, адреналинът циркулира в тялото му, докато той се напруга да атакува. Само още няколко секунди. Само ако Джес можеше да издържи още малко, да разсейва Тод...

— Не мога да рискувам — каза Тод тихо, гласът му сега беше изпълнен със съжаление. — Съжалявам, Джес. Не мога да пропусна шанса си с теб.

Щеше да я убие.

Джес проследи как Тод вдигна оръжието и се прицели в корема й. По дяволите, това щеше да боли. Той искаше да я накаже, независимо дали го вярваше или не.

— Чичо Крейг ще те одере жив заради това — отсече тя.

— Подобно на Породите, Крейг първо трябва да разбере кой го е направил — информира я той, усмивката му беше стегната и сурова. — За разлика от някои, които са в Обществото, аз вярвам, че понякога трябва да поемаме всяка възможност, която ни се отдава, да унищожим Породите. Ти си неговата половинка. Жива, ти ще служиш за техните цели. Мъртва, ти ще го унищожис.

Ръката му се стегна.

Джесика се хвърли през стаята, плъзвайки се по пода, благодарна, че стреля по нея, не по Хоук. В същото време злокобен, разярен вой отекна в къщата.

Падането на замлъкналото оръжие се чу секунда преди писъците му. Секунда преди да настане хаос.

Залитайки, Джес се втурна към чантата си. Вдигна глава и се препъна в матрака, очите ѝ се разшириха при гледката, разкрила се пред тях.

Животинска, примитивна. Хоук държеше Тод за врата в мощната хватка на ръцете си и го разтърси. Оръжието падна на пода и Тод се взря ужасено в яростното изражение на Породата.

Устните на Хоук бяха отдръпнати, оголвайки кучешките му зъби, които проблясваха на слабата светлина на коледните лампички. Още един вой се изтръгна от него, когато войниците Породи нахлуха в стаята. Водеше ги не друг, а самия Улф, изражението му беше яростно. Хоук отново разтърси Тод, преди да го хвърли към стената и да забие юмрук в корема му.

Въздухът излезе от гърдите на другия с въздишка. Когато Хоук отстъпи назад, той се свлече на пода задъхан, кратки викове се откъсваха от гърлото му, докато се опитваше да изпълзи надалеч.

— Хоук... — Джес тръгна към половинката си и вдигна треперещата си ръка. От очите ѝ започнаха да се стичат сълзи.

Тогавя той се обърна. Златните му очи горяха от гняв. Ридание разтърси тялото ѝ. Той беше чул всичко. Беше я чул да говори как го е предала и как ще го предаде по-късно. Беше чул лъжите, които беше казала, за да отвлече вниманието на Тод, лъжи, които щяха да подпишат смъртната ѝ присъда.

— Моята половинка — изръмжа Хоук, дръпна я неочаквано към себе си, шокирайки я със силата на хватката и ръмженето в гласа.

Преди тя да успее да потвърди или отрече, той сведе глава, устните му покриха нейните и езикът му се тласна властно между нейните.

Вкусът на хормона веднага експлодира през сетивата ѝ. Беше поплътен, по-пикантен отвсякога. Джес усети как пламва почти моментално, експлозията от усещане, глад и нужда връхлетя тялото ѝ и я накара да се притисне към гърдите му, за да се доближи до него.

Сякаш смъртната заплаха го беше тласнала отвъд здравия разум. Целуваше я с отчаяние, което Джесика не бе познавала преди, отчаяние, с което отговаряше и тя. Езиците им се преплитаха, съединяваха, бореха се и отстъпваха в един танц, стар като света.

Когато успя да се откъсне от нея, тя залитна към него, замяна и несигурна. Тогава чу мъжете зад гърба си, ужасените викове на Тод, задъханите му обвинения към нея. Детайли от плана, който тя му беше дала, план, който не съществуваше.

— Разкарай това копеле от дома на половинката ми — обърна се Хоук към Улф, докато Джес се опитваше да се извърти в ръцете му. — Искам го мъртъв.

— Спокойно — заяви Улф, тъмните му очи се местеха от единия към другия. — Той вече изказа няколко сериозни обвинения към Джес, Хоук — предупреди Алфа.

— Лъжи! — Ръцете му се стегнаха около половинката му. — Копелето мислеше, че съм в безсъзнание от лекарството, което ми е сипал на партито. Но не ми е дал достатъчно. Бях слаб, но в съзнание. Той лъже. Хвалеше се с участието си в предателството на Породите и с връзките си с Обществото за чиста кръв, които нападнаха в Адвърт преди освобождаването на Джес. Искам да се погрижиш за него. За постоянно. Той знае, че тя е моята половинка. Достатъчно подъл е, за да събере информацията за чифтосването. Риск, който не можем да си позволим.

Улф се втренчи в него за няколко дълги секунди, докато Джес гледаше и се мъчеше да си поеме дъх. Чувстваше се така, сякаш пада, сякаш силата се изсмука от крайниците ѝ в мига, в който Тод бе дръпнал спусъка.

— Ще се погрижа — кимна Улф, след което се обърна към Породите, които държаха Тод. — Поеми го, Джейкъб — нареди на втория по ранг. — Безшумно.

Никой повече нямаше да чуе за Тод.

Джесика проследи как го влачат през стаята, докато той рита, крещи и моли за милост.

Нямаше да има милост, помисли си тя. Ако не се беше опитал да убие Хоук, ако не беше част от плана да я дрогират или атаката над Хейвън, тогава може би би имал шанс да избегне Закона на Породите.

— Ще ми трябва доклада ти утре сутрин — се обърна Улф отново към тях.

— Как разбра? — Джес намери най-сетне гласа и умствените си способности. — Откъде разбра, че той ще е тук?

Улф я погледна, очите му я пронизаха, сякаш можеше да види душата ѝ.

— Това е една традиция — каза ѝ той. — Дойдохме да окачим венец на вратата ви, да приветстваме съюза ви в глутницата. Тогава чухме писъците ти и воя на Хоук.

Традиция по приемане. Устните ѝ се разтвориха, когато емоциите я заляха и събитията от деня започнаха да сблъскват вътре в нея.

— Хоук, очаквам устния ти доклад утре след писмения — осведоми го Улф. — Дотогава ще те оставя с половинката ти и ще почистя пред дома ти.

Джесика все още чуваше крясъците на Тод отвън. Бяха приглушени, далечни, но звукът отекваше в сърцето ѝ и я караше да трепери вътрешно.

Той беше приятел. Тази вечер беше вдигнал наздравица за съюза ѝ с Хоук, беше ѝ се усмихнал и пожелал щастие. Часове по-късно се беше опитал да я убие.

Вратата се затвори зад Улф и войниците, оставяйки ги двамата сами. Джес се раздвижи, откъсна се от прегръдката на Хоук и отиде до елхата.

Коленичи на пода, вдигна фигурката, която беше паднала, и докосна внимателно счупеното крилце.

— Не може да бъде поправено — прошепна тя и още една сълза се плъзна по бузата ѝ.

Хоук взе фигурката, обви ръка около кръста на половинката си и я повдигна. Тя го гледаше мълчаливо, когато той окачи орнамента отново. Счупеното крило изпрати отблясъци около себе си.

— Не е необходимо да се поправа. — Гласът му беше тих, дъхът му погали слепоочието ѝ, докато тя гледаше крилото. — Тя винаги ще ни напомня какво преживяхме, Джес.

Младата жена прехапа устни и се опита да не заплаче.

— Лъжех — изрече най-сетне отчаяно, от гърдите ѝ се откъсна ридание. — Това, което казах на Тод...

Хоук я завъртя и докосна с пръст устните ѝ. Изненадваща усмивка озари лицето му.

— Породите могат да подушат лъжата, половинке. Забрави ли това?

Джесика зяпна. Да, беше забравила. В страха и объркването беше забравила, че Породите могат да подушат лъжата.

— Ти си знаел? — Дъхът ѝ секна от щастие. — Знаел си, че лъжа?

— Знаех, че се опитваш да го задържиш, докато се съвзема. — Докосна една сълза на бузата ѝ и я изтри. — Знаех, че спасяваш живота ни по единствения възможен начин, бейби. Не ме нарани. Не повярвах на нито дума.

Можеше ли да обича някого така, както нея в този момент, запита се Хоук. Чиста радост озаряваше погледа ѝ, сладка топлина и безусловна любов изпълваше въздуха около тях. Тя наистина беше половинка, с която да се гордее. Която винаги щеше да върви редом с него.

Хоук се обърна, вдигна я на ръце и я понесе към матрака.

— Мисля, че бяхме по средата на нещо, когато онова копеле ни обезпокои — заяви той, като се надвеси над нея. Ръцете ѝ се обвиха около врата му, а устните ѝ се извиха в изкусителна, любяща усмивка.

— Не точно по средата — отвърна дръзко. — Мисля, че тъкмо започвахме. Не пропускай стъпки, половинке.

Хоук трябваше да се засмее. Тя винаги успяваше да предизвика усмивката му, смеха му. Озаряваше сърцето му и втвърдяваше пениса му.

— Обичам те, Джес — изръмжа той, говореха и човека, и животното. Първичната нужда и емоцията, избухнали вътре в него, не можеха да бъдат сдържани.

— Обичам те, Хоук Естебан. С всичко, което съм, обичам те.

Тогава устните му покриха нейните. Дълбоките, отпиващи целувки опияняваха и двамата, докато се бореха с дрехите си. Събличаха се едни друг, захвърляха дрехите настрани, оголвайки плътта си за ласките на другия.

Ръцете на Джес се движеха по гърба му, ноктите ѝ го драскаха, а тя се извиваше към него и го окуражаваше с тихи стонове и кратки викове.

Хоук почти се изгуби в нея. Толкова лесно можеше да му бъде отнета тази вечер. Как, по дяволите, щеше да живее, ако някога я загуби? Тя беше не само неговата половинка, но и негова жена, негова любов. Беше част от душата му и знаеше, че никога няма да поиска да се освободи от нея.

Хоук плъзна ръка отстрани по тялото ѝ и достигна зрялата извивка на гърдата ѝ. Улови я в дланта си и я повдигна, прокара палец по настръхналото връхче и сведе глава, за да го вкуси.

Притегли малката стегната пъпка в устата си и я засмука сякаш умира за нея. Всъщност, умираше преди да го направи. Студен отвътре, заключен в една самота, което не можеше да понася. В продължение на една година се беше борил да докаже невинността на Джес, беше се борил да я освободи. И сега тя беше тук, в прегръдките му, докосваше го и се извиваше под ласките му.

Хоук се придвижи надолу по тялото ѝ, наслаждавайки се на всеки накъсан стон от удоволствие, докато не откри горещите, хлъзгави гънки на женствеността ѝ. Гладен за вкуса ѝ, за топлината ѝ, той облиза тясната цепнатина и изпъшка срещу хлъзгавата есенция. С устни, език и леки, засмукващи целувки, той дразнеше и измъчваше копринената плът. Вкусваше я, докато не остана и капка съмнение в съзнанието му, че би могъл някога да живее без нея. След това намери набъбналата малка пъпка на клитора ѝ и го засмука, погали го с език, докато Джес не експлодира от удоволствие.

Но това не беше достатъчно. Никога нямаше да получи достатъчно от нея.

Разтвори широко бедрата ѝ, вдигна коленете ѝ, откривайки я още повече пред погледа си.

Нежно розовата плът се разтвори, разкривайки скрития там вход. Намести главичката на пениса си срещу потрепващия стегнат вход на

тясната ѝ вагина. Раздвижи бедрата си и се притисна, докато връхчето не проникна вътре.

Леки струйки предеякулационна течност се изстреляха от пениса му и я изпълниха, отпускаяки нежните, деликатни мускули, позволявайки ѝ да го поеме без болка и дискомфорт. Тя увеличаваше удоволствието ѝ и осигуряваше допълнително овлажняване, за да позволи на широкия му член да проникне в нея.

Хоук гледаше как я превзема, заслушан във възбуждащите, тихи викове и разбра, че няма да издържи дълго. Тестисите му бяха стегнати в основата на пениса му, сигурен знак, че освобождението му е само на няколко тласъка.

Потъваше бавно и постепенно. Гримаса изкриви лицето му, когато екстазът се надигна в тялото му.

Сладко и толкова горещо. Вагината ѝ обгръщаше пениса му като най-тясната, най-копринена ръкавица. Всеки трепет на интимната ѝ плът по ерекцията му беше мъчително удоволствие.

Працящи електрически пипала се обвиха около тестисите му, галеха пениса му и го караха да стиска зъби, за да се сдържи, докато се намести напълно в нея.

Хоук вдигна глава и погледна красивото ѝ лице. Джес беше зачервена, челото ѝ беше влажно от пот, а по страните ѝ имаше сълзи.

— Любима Джес — прошепна той и се наведе напред, за да си открадне целувка. Движението го накара да се притисне по-дълбоко вътре в нея.

— Сърце мое — изхлипа тя в устните му и той загуби контрол.

Задъханите думи го пронизаха. Предаността, любовта в тихия ѝ шепот го унищожи.

Ръмжейки името ѝ, Хоук започна да се движи. С дълбоките тласъци вагината ѝ го галеше. Беше повече от удоволствие, повече от екстаз. Усещанията го заливаха и той нямаше време да ги осмисли, усещания, които никога преди не беше изпитвал. Неговата половинка. Неговата жена.

Джесика извика името му и тласъците му се засилиха. Хоук улови бедрото ѝ с една ръка и се отпусна на лакът над нея. Устните му се плъзнаха по челюстта и шията ѝ. Можеше да усети как напрежението нараства вътре в нея. Оргазмът ѝ приближаваше, сладкият му аромат се обвиваше около него, призовавайки го да

побърза, да я обладава по-силно. Нищо вече нямаше значение, освен да я има, да я маркира, да смеси уханията им, докато станат едно, докато се свържат така безвъзвратно, че никога да не могат да се разделят.

Задъхани стонове се откъсваха от устните на Джес, когато целувката продължи надолу към рамото ѝ. Толкова близо. Влагалището ѝ се стягаше около него. Краката ѝ се вдигнаха и се обвиха около кръста му, вътрешността ѝ се сви, мускулите пулсираха около движещия се член.

Един тласък. Два. И Джес избухна. Хоук го усети. Като експлозия от огън, която стисна пениса му, докато тя крещеше името му.

Хоук усети как собственото му освобождение последва нейното. Зъбите му се впиха в рамото ѝ, маркирайки чифтосването им. Тласна се още веднъж и позволи на усещането да го залее.

Изръмжа, когато спермата се изстреля от него и изпълни Джес. Подутината в средата на пениса му го заключи вътре в нея, предизвиквайки още удоволствие, още бурно усещане, които разтърсиха и двама им.

Хоук се опитваше да задържи усещането, само колкото сетивата му да се насладят, да го запомнят, да познае всяка емоция, всяко чувство, изригнало в него. В него и в нея. Нейното удоволствие, нараснало толкова силно и бързо, че тя изгуби ясното си съзнание. Виковете ѝ на наслада, неговото ръмжене. Ближещите пламъци по плътта му, усещането на зъбите ѝ на рамото му.

Шокът почти унищожил последната следа от контрол. Тя го ухапа в мига, в който той ухапа нея. Малките ѝ кучешки зъби пронизаха кожата му, помогнаха ѝ да се задържи за живота, както Хоук за нея.

Държаха се, докато последните импулси на чист екстаз не замряха и ги оставиха да се понесат обратно към земята върху спокоен, успокояващ облак.

Бореха се за всяка глътка въздух. Държаха се един за друг като оцелели след буря. Телата им бяха влажни от пот, а сърцата им препускаха. Хоук усещаше Джес, със сърцето и душата си, как се обвива около него.

Вдигна глава от рамото ѝ, отвори очи и я погледна. Тя беше отпусната под него, гърдите ѝ се повдигаха и спадаха от тежкото ѝ дишане. Клепачите ѝ трепнаха и се отвориха.

— Ти си моята душа, Джес — каза мъжът просто. Не знаеше друг начин, по който да го изрази. — Ако те загубя, губя всичко, което съм.

Джесика вдигна ръка и докосна бузата му, а един от пръстите ѝ трепна върху устните му.

— Ти си въздухът, който дишам, Хоук. — Гласът ѝ беше сънлив, но в него звучеше толкова обич, че той се почувства смирен. — Всеки дъх, който поемам, ти си част от него.

Те бяха част един от друг.

Хоук се плъзна отстрани до нея, придърпа палтото ѝ върху телата им, за да се стоплят, притегли я към гърдите си и си позволи да повярва.

Беше сутринта на Коледа и той държеше подаръка в прегръдките си.

Гледайки към ангелчето със счупеното крило, знаеше, че следващата година ще има друго. Перфектно, съответстващо на перфектната ѝ любов. Но това беше дори по-ценно заради крилото, което беше счупено. Беше оцеляло. Точно както неговият ангел. Оцеляло и все пак запазило красотата и същността си. Едно отражение на любовта. Невинаги перфектна, не без изпитания. Но винаги беше там, съхранена и трайна.

Точно както неговата Джес беше оцеляла, издръжлива и обичана.

Неговият коледен ангел и той го държеше в прегръдките си, познаваше вкуса ѝ, усещаше сърцето ѝ, докосването на тялото ѝ до неговото.

Истински дар от небето. Неговата Джес.

Неговата половинка.

Завинаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.